

โทรศัพท์ สัมภาษณ์แรก

**วันที่ 14 เมษายน ปีลาครอสที่ 2728 เวลา 21.45 น. : ห้องทดลองของ
แมรด ลาครอส ลาโคเนา**

ภาพหญิงสาวเจ้าของเส้นผมสีกรมท่าซึ่งรวบเป็นมวยสูงไว้อย่างลก ๆ ด้วย
ปิ่นปักผมหนึ่งหลักโดยพึ่งไหล่ชายหนุ่มอัจฉริยะ ทายาทเจ้าของศูนย์วิจัยอาหารและ
ยาของลาครอสนั้นดูจะเป็นภาพที่ชินตาทุกคนยามเมื่อมองผ่านผนังกระจกเข้าไป
ในห้องทดลองส่วนตัวของแมรด

ท่านหญิงซาเรซ่ามาที่ห้องทดลองนี้ทุกวัน แม้จะเป็นวันที่ท่านชายแมรดดิคค์
ออกไปตรวจคนไข้ที่โรงพยาบาล ทั้งคู่กำลังยุ่งกับการตรวจสอบสารลับบางอย่าง
และเป็นอย่างนี้ตลอดหลายวันที่ผ่านมา และทุกคนในศูนย์วิจัยแห่งนี้ต่างรู้ดีโดย
ไม่ต้องมีใครบอกว่า ท่านหญิงซาเรซ่าหรือซาซ่าตามที่เธอต้องการให้เรียกขานเธอ
อย่างนั้น เป็นคนพิเศษของท่านชายแมรดดิคค์

การแสดงออกของชายหนุ่ม ไม่ว่าจะป็นรอยยิ้มหรือสายตาที่มองเธอทุก
ครั้ง มันชัดเจนอยู่แล้ว ทุกคนในศูนย์วิจัยจึงไม่เข้าใจว่าท่านหญิงซาซ่าไม่รู้สึกละ
เลยจริง ๆ เหรอ ทำไมเธอถึงมองไม่ออกว่าคุณหมอนุ่มคนนี้รู้สึกกับเธออย่างไร
ไม่ว่าท่านชายของพวกเขาจะกระทำหรือแสดงออกอย่างไร ท่านหญิงก็ไม่เคยแสดง
ที่ท้าว่ายอมรับหรือปฏิเสธการกระทำเหล่านั้นเลยแม้แต่หน่อย จนทุกคนลงความเห็น

ตรงกันว่า หรือเพราะท่านหญิงได้รับการอบรมและฝึกฝนจากเดอลาเรียให้เก็บงำความรู้สึกได้ดีเป็นเลิศ จนกลายเป็นท่านหญิงผู้เพียบพร้อมและไร้ซึ่งความรู้สึกที่จะแสดงออกในเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ ไปแล้วกระมัง

“อืม...” เสียงงมำของคนที่เผลอหลับมาตั้งแต่ชั่วโมงก่อนดังขึ้น ขณะที่น้ำหนักที่พึ่งลงบนไหล่ของแมรดลดลง

“ฉันเผลอหลับไปเธอ” หญิงสาวพูด เธอหลับตาแน่นสลบกับลิ้มตาอยู่หลายครั้ง เพื่อไล่ความง่วงงุนที่รบกวนอยู่ให้ตาสว่างขึ้น

“เปล่า เธอไม่ได้เผลอหรอก แต่หลับไปเลย” ชายหนุ่มตอบโดยไม่หันไปมองขณะที่กำลังขีดเขียนข้อความบางอย่างในแฟ้มใหญ่

“เธอ...ขอโทษนะ นายไม่เหนื่อยเธอ” ซาซ่าพูดเสียงอ่อย ยกมือขึ้นถูต้นคออย่างเขิน ๆ ปนรู้สึกผิด ขนาดเธอยังเหนื่อยจนงีบหลับ แต่คนตรงหน้าล่ะแทบไม่ได้นอนมาเกือบ 48 ชั่วโมงแล้วมั้ง ทั้งอยู่เวรและยังมาช่วยเธอวิเคราะห์สารนี้อีก

“เหนื่อยเหมือนกัน แต่ก็...พอทนได้ อีกนิดเดี๋ยวก็จะเสร็จแล้วละ” แมรดเอ่ยพร้อมกับหันไปส่งยิ้มอ่อน ๆ เหมือนทุกครั้งที่มาทำงานองรู้สึกผิดที่มารบกวนเขา

“จริงเธอ จะรู้แล้วใช่ไหมว่ายาที่แม่...เอ่อ เพื่อนฉันกินนะ เป็นยาอะไร”

แม้แมรดจะอยู่ในสภาพที่สมองไม่สดชื่นนัก แต่เขาก็ยังจับคำพูดของซาซ่าที่หลุดปากออกมาได้ แต่เมื่อหญิงสาวเลือกที่จะปิดบังเอาไว้ เขาก็ไม่คิดจะเข้าชี้หาความจริงในตอนนั้น เขาเชื่อว่าอีกไม่นานจะต้องได้รู้เรื่องทั้งหมดจากปากของเธอแน่ ๆ

“อืม” ชายหนุ่มตอบสั้น ๆ

แต่คนที่มิชชันกิตติหลังกลับคิดว่า ชายหนุ่มเริ่มสงสัยอะไรขึ้นมาหรือเปล่า จึงรีบเปลี่ยนเรื่อง

“นายหิวไหม”

คราวนี้คนที่กำลังอ่านผลการวิเคราะห์ของภาพรวมหันไปมองคนถาม
ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ ขึ้นและถามกลับว่า

“จะทำอะไรให้ผมกินหรือไงครับ”

ซาซ่ายิ้มปากอย่างขำใจ มันเป็นเรื่องที่ไม่สมควรเท่าไรถ้าเธอจะทำอาหาร
ให้เขากินที่นี้ทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่โอกาสพิเศษใด ๆ นอกเสียจากว่าเธอกับเขาจะมี
สัมพันธภาพที่พิเศษเกินกว่าความเป็นเพื่อน และที่สำคัญการทำแบบนั้นในสถานที่
นี้ซึ่งไม่ได้มีแค่เธอเท่านั้น ทุกคนในศูนย์วิจัยนี้จะพลอยคิดว่าเธอกับเขามีความ
สัมพันธ์พิเศษอย่างนั้นกัน แต่ไม่ว่าอย่างไร ถ้าทำอย่างนั้นแล้วสามารถกลับเคลื่อน
ไปไม่使他ชักใช้เรื่องราวเกี่ยวกับผู้กินยานี้ มันก็คงคุ้มที่จะทำอยู่หรอก เอาล่ะ อย่า
คิดมากเกินไป

“อยากกินอะไรล่ะ”

เท่านั้นเอง รอยยิ้มน้อย ๆ ของคุณหมอคงก็ฉีกกว้างขึ้นทันที เขาหัน
กลับไปอ่านเอกสารต่อแล้วตอบว่า

“แล้วแต่ซาซ่าจะกรุณาทำให้ผมกินก็แล้วกัน”

พอได้ยินคำตอบ คนถามก็อยากจะกลืนคำพูดตัวเองเข้าไปจริง ๆ อีตานี้
ถ้ามองว่าเรียบร้อยก็เรียบร้อยดีอยู่หรอก แต่บางทีก็เหมือนจะเจ้าเล่ห์อยู่หน่อย ๆ
เหมือนกัน เธอต้องระวังตัวให้มากกว่านี้แล้วละ

“จ้ะรอเดี๋ยวแล้วกันนะ” ซาซ่าพูดแล้วเดินไปที่ประตู

แมรดหันหลังไปแอบมองเล็กน้อย เขาเห็นหญิงสาวก้าวออกจากห้อง แล้ว
ตรงไปถามทางไปห้องครัวกับเพื่อนร่วมงานของเขา เห็นแค่นั้นแมรดก็ยิ้มแ้มแบบ
ปริ หันกลับมาอ่านข้อมูลตรงหน้าต่อ แต่ไม่นานรอยยิ้มที่เปื้อนอยู่บนใบหน้าแมรด
ก็ค่อย ๆ เลือนหายไป

“อร้อยไหม” คนที่นั่งมองคนกินด้วยท่าทางนิ่ง ๆ ถามขึ้นอย่างลึน ๆ

“ไม่มั่นใจในฝีมือตัวเองหรือไง ซาซ่า”

แมรดย้อนกลับ เป็นเหตุให้คนที่กำลังลุ้นปรับสีหน้าอยากรู้เป็นเฉย ๆ ทันท
“เปล่า แค่กลัวว่าจะปรุงไม่ถูกปากนายเท่านั้นแหละ” ซาซ่าตอบพลางลุกขึ้น
ไปหยิบเพิ่มสรูปผลวิเคราะห์ซึ่งแมรดวางทิ้งไว้บนโต๊ะทดลอง

“อวยดี” แมรดตอบเบา ๆ แต่ดังพอให้คนที่กำลังหันหลังให้เขาได้ยิน
ซาซ่าแยมยิ้มขึ้นแบบหนึ่ง ก่อนจะหุบยิ้มแล้วหันกลับมาถามด้วยสีหน้าไม่รู้ไม่ชี้ว่า
“ไม่เค็มไปหรือ”

แมรดตักซूपขึ้นกินอีกคำเพื่อลิ้มรสแล้วเอียงหน้าครุ่นคิดเหมือนกำลัง
จำแนกรสชาติในอาหารจานแรกที่ซาซ่าทำให้กิน ก่อนจะตอบว่า “ก็ไม่ใช่ หวานกำลัง
พอดีเลย”

ตอนแรกดูเหมือนซาซ่าจะงงกับคำตอบอันแสนธรรมดาของอีกฝ่าย แต่พอ
นึกขึ้นได้ว่าในซूपชั้นนั้นเธอไม่ได้ใส่น้ำตาลสักนิด ใบหน้าवलไรเครื่องสำอางก็แดง
ระเรื่อขึ้นพร้อมกับพูดแก้เขินว่า

“ลิ้นนายคงเพี้ยนไปแล้ว เอ้า รีบ ๆ กินเข้าเถอะ แล้วมาอธิบายกราฟพวกนี้
ให้ฟังหน่อย ฉันจะได้รีบกลับเดอลาเรีย”

ชายหนุ่มเหลือบไปมองนาฬิกาแล้วพูดขึ้นว่า “แค่สีทุ่มกว่าเอง คุณเคยกลับ
ดีกกว่านี่”

“แล้วนายคิดจะให้ฉันกลับเดอลาเรียดีกดีนทุกวันหรือไง วันก่อน ๆ อยู่
เพราะจำเป็นหรอก แต่วันนี้มันไม่เหมือนกันนี่”

ซาซ่าเถียงทั้งที่รู้ว่าอีกฝ่ายเพียงแค่หยอกเธอเล่นเท่านั้น แต่จะให้ทำไ้ได้ ถ้า
เธอไม่เถียง ห้องก็จะเงียบเกินไป ต้องโทษเจ้าของห้องนั่นแหละที่ชอบพูดแปลก ๆ
อย่างนี้ออกมาเรื่อยเลย

‘เขาไม่รู้หรือไม่ว่าคำพูดพวกนั้นทำให้เราลำบากใจแค่ไหน หรือเพราะรู้ดี
เลยพูดอยู่เรื่อย’ ซาซ่าคิด

แมรดกินซूपช้อนสุดท้ายแล้วตามด้วยยกแก้วน้ำขึ้นดื่มพลางทำมือให้ซาซ่า
นั่งลงข้าง ๆ เขายื่นมือรับเพิ่มจากซาซ่ามาวางไว้ตรงหน้าแล้วเปิดออก

“หลังจากสกัดแยกส่วนประกอบยาตัวนั้นแล้ว พบว่ามีสารประกอบสามสิบกว่าชนิด เมื่อนำสารพวกนั้นมาจำแนกชนิด เราสามารถจำแนกได้เป็น 4 กลุ่มตามฤทธิ์ที่ส่งผลต่อเนื้อเยื่อของสิ่งมีชีวิต...”

แมรดพูดพลางเปิดแฟ้มไปยังหน้าที่เป็นกราฟเส้นซึ่งแสดงถึงปริมาณเซลล์เนื้อเยื่อที่ตายของหนูทดลอง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นสบตาซาซ่าที่จ้องมาที่เขาอย่างตั้งใจ

ดวงตาสีกรมท่าคู่ที่นั่นตั้งใจฟังอย่างเอาจริงเอาจังมากจนชายหนุ่มอยากจะถามกลับเหลือเกินว่าใครกันแน่ที่กินยานี้เข้าไป คนคนนั้นเป็นเพื่อนประเภทไหนของซาซ่ากันนะ และมีความสำคัญกับเธอขนาดไหน เธอจึงได้ทุ่มสุดตัวเพื่อค้นหาฤทธิ์ของยาตัวนี้ แม้แมรดอยากจะถามมากแค่ไหน แต่เขาก็ต้องหยุดตัวเองไว้พร้อมกับอธิบายต่อว่า

“การออกฤทธิ์แบ่งออกเป็นเสริมสร้าง ทำลาย เป็นกลาง และตัวกระตุ้นเสริมสร้างและทำลาย เธอคงเข้าใจฤทธิ์ของมันอยู่แล้วใช่ไหม”

เมื่อซาซ่าพยักหน้า แมรดจึงพูดต่อว่า

“ตัวที่เป็นกลางนั้นผมไม่แน่ใจว่ามันมีไว้ทำไม อาจมีไว้เพื่อเจือจางสารตัวอื่น แต่ตัวปัญหาของยาชนิดนี้คือ กลุ่มสารที่อยู่ในตัวกระตุ้น” แมรดพูดพลางพลิกแฟ้มไปจนถึงหน้าที่เขาต้องการ และอธิบายต่อว่า

“โดยปกติ ยาหลาย ๆ ตัวที่ใช้กับมนุษย์จะไม่มีกลุ่มสารพวกนี้ เพราะสารกลุ่มนี้ต้องใช้อย่างระมัดระวัง มันอาจช่วยเสริมฤทธิ์ยาบางตัวให้มากขึ้น ซึ่งอาจส่งผลเสียต่อร่างกายของมนุษย์เหมือนกัน ดังนั้น ในยาทั่วไป เขาจะแยกจัดทำสารกลุ่มนี้เป็นยาอีกตัว เพื่อง่ายต่อการควบคุมปริมาณการใช้...”

“...แต่สารน้ำสีม่วงที่ซาซ่าเอามาผสมสารที่เป็นตัวกระตุ้นนี้ไว้ด้วย เข้าใจความหมายของการใส่มันเข้าไปหรือเปล่า”

ซาซ่าส่ายหน้าก่อนจะตั้งสมมุติฐานว่า “บางทีเขาอาจทำให้ง่ายต่อการกินก็ได้มั้ง”

“ไม่ใช่หรอก มันอันตรายเกินไป แน่نون ยาบางตัวในปัจจุบันก็มีสาร

ประเภทนี้อยู่ด้วยเหมือนกัน แต่สารกระตุ้นที่เราใส่เข้าไปจะต้องได้รับการพิสูจน์อย่างแน่ชัดแล้วว่ามันจะออกฤทธิ์ไปในทางเดียวร้อยเปอร์เซ็นต์”

“ออกฤทธิ์ในทางเดียว ? หมายความว่าไง”

แมรดพลิกเพิ่มต่อไปเรื่อย ๆ จนมาหยุดยั้งหน้าที่เป็นกราฟเส้นอีกหน้า แล้วพูดขึ้นว่า

“ก็หมายความว่า เราต้องแน่ใจว่าสารตัวนั้นเสริมฤทธิ์หรือหักล้างฤทธิ์กับตัวยาหลักนะสิ ไม่อย่างนั้นมันจะเป็นการเสี่ยงเกินไปที่จะเอาสารที่ออกฤทธิ์ไม่เสถียรไปใส่ในยาที่กิน”

“แล้วสารกระตุ้นที่อยู่ในยาของฉันมันเป็นแบบไหนละ เสถียรหรือยัง”

หญิงสาวถามอย่างลุ่ม ๆ และสีหน้าเธอก็เริ่มซีดลงเมื่อชายหนุ่มส่ายหน้าพร้อมกับตอบว่า

“ยังไม่เสถียร และปัญหาใหญ่ที่ตามมาก็คือ ยาน้ำนี้ก็ได้ไม่ได้เป็นตัวยานี้ออกฤทธิ์ไปในทางเดียวกันด้วย เข้าใจความหมายไหม ซาซ่า ยาที่ปกติออกฤทธิ์ยับยั้งหรือเสริมสร้างอย่างเดียวกันก็ต้องควบคุมการใช้อย่างระมัดระวังอยู่แล้ว ยิ่งใช้ยาเสริมฤทธิ์เข้าไปอีกก็ยิ่งต้องระวังมากขึ้น แต่ยาน้ำของคุณรวมความอันตรายทุกอย่างของการใช้ยาเอาไว้ด้วยกัน และนั่นแหละคือปัญหาใหญ่”

“ปัญหา...ใหญ่” ซาซ่าทวนคำด้วยใบหน้าซีดเผือด

“ใช่ ปัญหาใหญ่ สารทุกตัวในยาตัวนี้ออกฤทธิ์โดยตรงต่อเซลล์เนื้อเยื่อของมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เซลล์เม็ดเลือด แล้วคิดดูสิ ยาตัวเดียวแต่ออกฤทธิ์ทั้งในทางเสริมสร้างและทำลายต่อเซลล์ที่สำคัญที่สุดในร่างกายมนุษย์ แค่คิดว่าจะนำมาใช้ในการรักษา หมอก็ต้องระมัดระวังมากพออยู่แล้ว แต่ในตัวยานี้กลับมีสารกระตุ้นที่ไม่ทราบผลของทิศทางในการกระตุ้นที่แน่ชัดผสมอยู่ด้วยอีก การกินเข้าไปก็ไม่ต่างกับติดตั้งระเบิดเวลาไว้ในเส้นเลือดมนุษย์หรอก”

“ร้ายแรงขนาดนั้นเลยเหรอ” ซาซ่าถามเสียงเบา ในหัวเธอตอนนี้มีน ๆ งง ๆ กับคำอธิบายเชิงลึกของอีกฝ่ายไปแล้ว

“ร้ายแรงมากเลยละ ฟังนะซาซ่า ยาี้สามารถทำให้เม็ดเลือดเพิ่มปริมาณอย่างรวดเร็วได้ ในขณะที่เดียวกันก็ทำลายเม็ดเลือดไปพร้อม ๆ กัน ด้วยเวลาการทดสอบของเราแค่นี้ ผมไม่แน่ใจว่ามันสร้างและทำลายเม็ดเลือดชนิดเดียวกันหรือเปล่า แต่ที่แน่ ๆ ก็คือ ยาตัวนี้ยังมีตัวเสริมฤทธิ์อยู่อีกตัว ซึ่งตอนนี้เราก็ยังไม่รู้ว่ามันเสริมฤทธิ์ในทางไหน บวกหรือลบ หรือทั้งคู่ แต่ไม่ว่ามันจะส่งผลทางไหน มันก็เลวร้ายทั้งคู่...”

“เลวร้ายทั้งคู่!” ซาซ่าอุทาน

“ใช่ เลวร้ายทั้งคู่ ไม่ว่ามันจะเสริมฤทธิ์ในทางสร้างเม็ดเลือดหรือทำลาย ก็ส่งผลให้ร่างกายของคนเราเสียสมดุล นี่ยังไม่แน่ว่ายาตัวนี้ยังมีผลต่อเซลล์เนื้อเยื่ออื่น ๆ ในร่างกายเราไม่มากก็น้อยด้วยนะ ตอนนี้สรุปผลได้เท่านี้ ถ้าจะวิเคราะห์รายละเอียดมากกว่านี้ ผมต้องส่งให้ทีมผู้เชี่ยวชาญตรวจ เพราะเครื่องมือในห้องนี้มีไม่พอ”

ซาซ่ากลอกตาไปมาอย่างครุ่นคิด จากที่ฟังมาทั้งหมดดูเหมือนว่ายาตัวนี้น่าจะเป็นยาพิษมากกว่ายาบำรุงร่างกายสินะ แล้วเธอจะอย่างไรดีล่ะ

“ยาตัวนี้...นายพอลจะเทียบเคียงกับยาที่นายรู้จักได้ไหม มันออกฤทธิ์คล้ายยาตัวไหนบ้าง หรือเคยมีใช้กับคนไข้โรคอะไรบ้าง” ซาซ่าถาม หลังจากนั่งเงียบไปหลายนาที

“ไม่มี ไม่เคยมีใครใช้ยาที่มีฤทธิ์อย่างนี้ในการรักษา แต่ถ้าในการทดลอง ผมเคยเห็นเพื่อนใช้...”

“เพื่อนนายใช้ทำอะไร” ซาซ่าถามแทรกขึ้นทันที

แมรดขมวดคิ้วเหมือนพยายามนึกบททวนก่อนจะตอบว่า

“ยาตัวนั้นไม่ได้มีสารประกอบมากขนาดนี้ แต่ลักษณะการวางสัดส่วนคล้าย ๆ กัน เพื่อนผมเขาทำวิจัยเกี่ยวกับการเพาะเนื้อเยื่อในหลอดทดลอง แต่ผมไม่คิดหรอกนะว่าเพื่อนของคุณคิดจะทดลองเพาะเนื้อเยื่อในร่างกายของตัวเองนะ”

“มันก็ไม่แน่หรอก” ซาซ่าคิดในใจ รอบตัวแอมมีตอนนี้ก็มีแต่เรื่องไม่น่าเชื่อ

ทั้งนั้น การที่ใครบางคนส่งยานี้มาให้แม่แอมมีก็กินก็น่าจะเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เกิดขึ้นรอบ ๆ ตัวแอมมี แต่ปัญหาก็คือ สิ่งที่เกิดขึ้นอยู่นี้มันมีผลต่อชีวิตรุ่นน้องคนสนิทของเธอนี้สิ

“จะให้ผมส่งยานี้ไปตรวจสอบกับทีมนักวิจัยข้างนอกไหม” แมรดเอ่ยขึ้นเมื่อเห็นซาซ่าเงยไป

“ไม่...ไม่ต้อง แค่นี้ก็ขอบคุณมากแล้ว” ซาซ่าตอบเสียงเบา

ความจริงเธอก็อยากตรวจสอบต่อให้แน่ชัดไปเลย แต่ติดตรงที่ว่าหากส่งยานี้ออกไป รับรองเรื่องจะไม่จบอยู่แค่นี้แน่ ยานี้เป็นยานอันตราย ถ้าไปถึงมือนักวิจัยของศูนย์นี้ละก็ ต้องมีการทำเรื่องแจ้งเป็นเอกสารและต้องมีการขุดคุ้ยถึงต้นตออีกมากมายแน่นอน ดังนั้นต่อให้อยากรู้รายละเอียดเพิ่มเติมแค่ไหน ซาซ่าก็ไม่มีสิทธิ์ตัดสินใจให้นำยานี้ออกไปตรวจสอบเพิ่มอีก

“อาการเพื่อนของเธอ...ที่เคยเล่าล่ะ บางทีอาจเกิดจากการลู่ถูทักกันเองระหว่างตัวยากับการต่อต้านของระบบภูมิคุ้มกันของร่างกายก็ได้ล่ะ อาการที่แสดงออกถึงได้รุนแรงขนาดนั้น” แมรดเอ่ยขึ้น

ความจริงเขาพูดเพื่อหยั่งดูว่าซาซ่าจะเล่าเรื่องทั้งหมดให้เขาฟังไหม แต่หญิงสาวก็ยังเงยเหมือนกับกำลังคิดหาทางแก้ปัญหาคือ

“ซาซ่า...ซาซ่า”

“หือ...เอ่อ มีอะไรหรือ” คนถูกเรียกเงยหน้าขึ้นสบตาคนเรียกอย่างงง ๆ ที่จู่ ๆ ก็ถูกเรียกชื่อเต็มก็เลยตกใจนิดหน่อย

“เห็นเหม่ออยู่ก็เลยเรียกนะ ตกลงจะหยุดการวิเคราะห์สารตัวนี้ไว้เท่านี้ใช่ไหม พรุ่งนี้จะได้ให้คนเข้ามาทำความสะอาดห้องนี้” ชายหนุ่มถามเสียงอ่อน

ซาซ่ามองไปรอบ ๆ ห้อง แม้เธอจะช่วยเก็บห้องไปบ้างแล้วแต่ก็ยังไม่ดีขึ้น เขากับเธอต่างยุ่งอยู่กับการสกัดสารจนไม่มีเวลาทำความสะอาดห้อง และนอกเหนือจากเรื่องทำความสะอาดห้องแล้ว เจ้าของห้องเองก็ดูอ่อนเพลียมากเสียจนเธอนึกสงสาร เขาช่วยเธอมากมายจริง ๆ

“อย่ามองผมด้วยสายตาแบบนั้นดีกว่านะ” แมรดพูดด้วยใบหน้าที่ยิ้ม ๆ ดวงตาเปล่งประกายของเธอทำให้หญิงสาวหน้าร้อนวูบขึ้นมาอย่างไม่รู้สาเหตุ จนเธอต้องผุดลุกขึ้นเดินไปที่กระเป๋าสะพายของตัวเอง แล้วเริ่มเก็บของส่วนตัวอย่าง ลวก ๆ และพูดขึ้นว่า

“เอกสารผลการตรวจสอบฝากนายเก็บไว้ก่อนได้ไหม ถึงเอากลับไปฉันก็อ่านไม่รู้เรื่องหรอก”

แมรดยิ้มให้แผ่นหลังของคนข้างกลบเคลื่อน เขาลุกขึ้นเดินไปยืนซ้อนด้านหลังโดยที่อีกฝ่ายไม่ทันรู้ตัว ก่อนจะตอบเสียงนุ่มว่า

“ได้ แต่ต้องมีค่ารับฝากนะ”

“นายนี่มัน... อื้อย!” หญิงสาวอุทานอย่างตกใจ ความที่รีบจะหันมาต่อว่าชายหนุ่ม ทำให้หมุนตัวกลับมาเร็วเกินไป ประกอบกับไม่คิดว่าชายหนุ่มจะมายืนชิดด้านหลังขนาดนี้ หญิงสาวจึงเสียหลักเซไปด้านหลังต้องใช้มือสองข้างยันขอบโต๊ะไว้ ขณะที่คนต้นเหตุก็กล่าวซาซ่าจะล้มจึงรีบโน้มตัวไปรับตัวหญิงสาวเอาไว้ แต่มาเสียจังหวะตรงที่หญิงสาวทรงตัวได้ก่อน มือที่ตั้งใจจะคว้าเธอจะต้องพุ่งเลยไปยันขอบโต๊ะที่ถัดจากมือของซาซ่าไว้ กลายเป็นว่าสะโพกของซาซ่ายันชิดขอบโต๊ะ แผ่นหลังเอนไปข้างหลัง โดยมีวงแขนของแมรดคร่อมอยู่ราวกับขังอดีตประธานนักเรียนสาวเอาไว้อีกที

ใบหน้าที่ทั้งคู่ห่างกันไม่ถึงนิ้ว ถ้าเพียงมีใครสักคนขยับสักนิด ช่องว่างที่เหลืออยู่ก็คงไม่มีอีกต่อไป ดวงตาต่างสีทั้งสองคู่จ้องมองกันราวกับไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดีกับเหตุการณ์ไม่คาดฝันนี้ ลมหายใจของทั้งคู่ดูเหมือนจะขาดห้วงไปพร้อม ๆ กัน แต่แล้วคุณหมอนุ่มก็เริ่มเบือนหน้าไปทางซ้ายเล็กน้อย ลมหายใจอุ่น ๆ กระทบแก้มนวล ความร้อนวูบวาบแผ่ซ่านไปทั่วใบหน้าของอดีตประธานนักเรียนสาว เธอไม่รู้จะทำตัวอย่างไรดีจึงได้แต่หลับตาปีรากับเด็กน้อย แต่ก่อนที่สัมผัสแรกอันแผ่วเบา นั้นจะถูกแทนที่ด้วยปลายจมูกของอีกฝ่าย เธอก็ได้ยินเสียงกระซิบปนเสียงหัวเราะในลำคอตั้งที่ข้างหูว่า

“พรุ่งนี้เราไปเที่ยวกันนะ”

สิ้นเสียงพูด คนที่หลับตาปีก็ลืมตาขึ้นพร้อมกับยกมือกุมหูข้างที่เกือบจะโดนคุกคามมากกว่าการกระชิบด้วยใบหน้าแดงกำ ดวงตาสีกรมท่าจ้องมองคนที่กำลังมองเธอด้วยใบหน้ายิ้มกริ่มอย่างพูดไม่ออก

“นะ...นาย...” อดีตประธานนักเรียนถึงกับติดอ่างกะทันหัน ทั้ง ๆ ที่อยากจะต่อว่าเรื่องที่เขากล้าเสียมารยาทกับเธอ แต่หุบกลับไปยิ้มนแต่เสียงหัวใจตัวเองจนไม่สามารถรวบรวมสติคิดคำต่อว่าออกมาได้

“ไม่ตอบแสดงว่าตกลงนะครับ” แมรดยังคงยิ้มอย่างเป็นต่อ

“ฉัน...ฉัน...โอ๊ย ฉันกลับก่อนนะ” พุดจบก็รีบเดินไปที่ประตู แต่ขณะที่เธอกำลังจะเปิดประตูก็ได้ยินเสียงชายหนุ่มดังตามมาว่า

“วันนี้คุณไม่ได้บอกให้ทางเดอลาเรียมารับกลับไม่ใช่เหรอ เดี่ยวผมไปส่ง”

ซาซ่าชะงักเท่าเหมือนเพิ่งนึกได้ จริงอย่างที่ชายหนุ่มพูด แล้วตอหนึ่งมันก็ดีกแล้วด้วย ให้ตายเถอะ ต้องนั่งรถม้ากับอิตาลีด้วยเหรอเนี่ย เฮ้อ เอาก้อเอาลี เดี่ยวจะหาว่ากลัว

“งั้นฉันไปรอข้างนอกก่อน นายเก็บของเสร็จก็ตามไปแล้วกัน” พุดจบก็รีบเดินออกไปโดยไม่หันกลับมาองเจ้าของห้องเลยสักนิด

ปัง! เสียงประตูปิดลงพร้อมกับที่คนร่างบางวิ่งไปยังทางออก ดวงตาสีเขียวมรกตมองตามแผ่นหลังของคนที่กำลังเขินสุดขีดด้วยใบหน้ายิ้มกริ่ม พอหันกลับไปมองที่เกิดเหตุก็พบกระเป๋าสองใบของหญิงสาวที่รีบออกไปจนลืมทิ้งไว้ ซึ่งเป็นหลักฐานแสดงให้เห็นว่า เหตุการณ์เมื่อครู่ทำให้ราชินีแห่งเดอลาเรียขาดสติได้อย่างสมบูรณ์แบบ

แมรดคิดพลางเอื้อมมือไปหยิบกระเป๋าชิ้นมา ภาพเหตุการณ์เมื่อครู่ยังคงฉายซ้ำวนไปวนมาในหัวเขา ไม่นานใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มก็แดงขึ้นมาจนเขาต้องยกมือข้างที่ไม่ได้ถือกระเป๋ามาปิดหน้าตัวเองที่กำลังฉายความรู้สึกทั้งเขินและดีใจไว้ไม่มิด ถ้าเขาทำอะไรมากกว่าการกระชิบจะเป็นอย่างไรนะ คิดแล้วก็อดนึก

ชื่นชมตัวเองที่อดกลั้นเอาไว้ได้ ที่เขาหยุดไม่ใช่เพื่อรักษาเกียรติกุลสตรีของซาซ่า แต่เพราะท่าทางที่ทำอะไรไม่ถูกของเธอต่างหาก

เขากับเธอยังมีเวลาอีกมากที่จะเรียนรู้ซึ่งกันและกัน จึงไม่จำเป็นต้องรีบร้อน แมรดคิดอย่างนั้น เขาก็สามารถหยุดยั้งตัวเองได้ ชายหนุ่มต้องการเรียนรู้เธอในมุมมองที่ไม่เคยเห็นให้มากกว่านี้ และแน่นอน เขาคิดว่าซาซ่าก็คงต้องการเวลาเช่นกัน

“ไปทำอะไรสาวน้อยของพวกเราหรือเปล่าครับ ท่านชาย เห็นวิ่งออกไปนอกบ้านแทบไม่ทัน” เสียงแซวของพี่นักวิจัยที่อยู่เวรตึกซึ่งนั่งดื่มชาอยู่ใกล้ ๆ ประตูทางออกหักขึ้น

ชายหนุ่มทำเพียงยิ้มตอบโดยไม่พูดอะไร นั่นยิ่งทำให้คนแซวหัวเราะมากขึ้นอีก เขารู้ดีว่าหากท่านชายไม่ได้ทำอะไรก็คงรีบปฏิเสธแล้ว แต่ก็ไม่ตอบก็หมายความว่า...คงทำอะไรสักอย่างลงไปจริง ๆ นั่นแหละ

แมรดขยับกระเป๋าสะพายของซาซ่าที่ไหล่เล็กน้อย ก่อนจะเปิดประตูออกไปเผชิญหน้ากับสาวน้อยที่น่าจะควบคุมสติได้ดีแล้วพร้อมกับพูดด้วยน้ำเสียงอารมณ์ดีว่า

“ซาซ่า คุณลืม...ระวัง!”

พลัก!

“แมรด! กรีด!”

ลักพาตัว

ทุกอย่างเกิดขึ้นกะทันหัน มันรวดเร็วมากจนซาซ่าซึ่งเคยชินกับสถานการณ์ จุกเงินเฉพาะหน้าอยู่บ่อยครั้งก็ยังตั้งตัวไม่ทัน หญิงสาวกรีดร้องและตะลึงงันไป กับความน่ากลัวเบื้องหน้า เลือดที่ไหลจากศีรษะของชายหนุ่มซึ่งถูกฟาดจนทรุดอยู่ในอ้อมแขนเธอ มันเกิดอะไรขึ้น เธอไม่เคยคิดมาก่อนว่าตัวเธอหรือคนใกล้ตัวจะต้องเจอกับเหตุการณ์แบบนี้

แมรดเดินออกมาพอดีขณะที่กลุ่มคนปริศนากำลังจะฟาดอะไรบางอย่างใส่เธอ เขารีบวิ่งเข้ามากอดและกำบังเธอไว้ ร่างหนาของแมรดทรุดลงทันที หยดน้ำสีแดงไหลรินจากศีรษะเขาลงบนใบหน้าเธอ แต่เขากลับไม่สนใจเลือดที่ออกมาเลยสักนิด เขายังคงกอดเธอไว้แน่น แม้เขากำลังจะหมดสติ และสิ่งสุดท้ายที่หลุดออกมาจากปากเขา ก็คือ “หนีไป”

“หนีไปอะไร! จะให้ทิ้งนายไว้ในสภาพนี้นะหรือ ไม่มีทาง” ซาซ่าคิด แม้คิดหนี แล้วจะหนีได้อย่างไรละ ฟังจากเสียงฝีเท้าที่กำลังตีวงล้อมเข้ามา มันน่าจะมีมากกว่าห้าคน แล้วผู้หญิงตัวคนเดียวอย่างเธอจะไปสู้รบปรบมืออะไรได้ ดังนั้น ทางรอดเดียวที่ดีที่สุดประธานนักเรียนสาวคิดได้ขณะนี้คือ กอดร่างสูงที่ล้มทับเธอเอาไว้แน่น และฝากความหวังไว้ว่าเสียงกรีดของเธอจะเรียกใครบางคนในศูนย์วิจัยออกมาได้บ้าง

“จับผู้ชายแยกออกไป” หนึ่งในคนพวกนั้นเอ่ยเสียงหึหึ
 ซาซ่าได้ยินอย่างนั้นก็ยิ่งกรีดร้องและกอดแมรดไว้แน่นไม่ยอมปล่อย ยิ่ง
 ฝ่ายตรงข้ามพยายามแยกเธอกับเขามากเท่าไร หญิงสาวก็ยิ่งกอดยึดร่างไว้สติของ
 แมรดไว้แน่นมากขึ้น จนสองคนร้ายที่ทำหน้าที่แยกเธอกับแมรดเริ่มอารมณ์เสีย

“แค่ให้จับแยกออกจากกันทำไมทำไม่ได้ หา!” ชายคนเดิมทวาดเสียงหึหึ
 อย่างอารมณ์เสีย

การหาโอกาสลงมือชิงตัวท่านหญิงน้อยแห่งเดอลาเรียไม่ใช่เรื่องง่าย พวกเขา
 เขาเฝ้าตามเด็กสาวคนนี้มีมาสองสามวันแล้ว และชายหนุ่มคนนี้ก็ยิ่งเป็นเหตุให้พวกเขา
 เสียแผนมาหลายครั้งแล้ว เพิ่งสบโอกาสสักก็วันนี้เอง แล้วยังจะมาเสียเวลาถึงเฝ้าอยู่
 กับการยื้อแย่งกันตรงที่เกิดเหตุอีก

ในระหว่างกำลังซุลมุน และลูกน้องยังไม่ทันลงมือขึ้นเด็ดขาดตามคำสั่ง
 ทุกคนก็ได้ยินเสียงเอะอะและเห็นคนวิ่งออกมาจากประตูศูนย์วิจัยฯ

“ช่วยแล้ว! มีคนออกมาจากศูนย์วิจัย เอาใจดีครับลูกพี่” คนดูต้นทางร้อง
 บอกด้วยอาการเล็กเล็ก

ซาซ่าได้ยินอย่างนั้นก็โห่ร้องอย่างดีใจอยู่ในใจ

“ขึ้นรถเร็ว! เอามันไปทิ้งคูนั่นแหละ เดี่ยวค่อยเชิญให้ผู้ชายทิ้งกลางทาง
 เร็ว ๆ!”

ซาซ่ากับแมรดถูกโยนเข้าไปในห้องโดยสารที่ทั้งเล็กและแคบซึ่งพ่วงต่อกับ
 รถลาก จากนั้นเธอก็ได้ยินเสียงปิดประตูห้องโดยสารและล็อกกุญแจอย่างแรงรีบ
 แล้วรถลากก็กระชากออกตัวอย่างแรง จนคนทั้งคู่ซึ่งกอดกันอยู่สิ้นไถลไปกระแทก
 เข้ากับผนังห้องโดยสาร

“แมรด แมรด นายเป็นอะไรหรือเปล่า” ซาซ่าร้องเรียกชายหนุ่มที่ทรุดไป
 กองบนตักเธอทันทีที่เธอหลุดลุกได้ แต่มันมืดเกินไปเธอจึงมองไม่เห็นหน้าคนบนตัก
 ฝ่ามือหนุ่มลုပ်ไปตามศีรษะของชายหนุ่ม ในขณะที่มืออีกข้างพยายามค้นหาของใน
 กระเป๋าสะพายที่กระเด็นหลุดจากไหล่แมรด ขณะที่ถูกโยนเข้ามาและเคลื่อนไป

กระแทกผนังพร้อมกับเธอเมื่อรถกระชากออกตัว

“แมรด ตอบหน่อยสิ แมรด” ซาซ่าเรียกชายหนุ่มตลอดเวลา ยิ่งคนตัวสูง ไม่ตอบ เธอก็ยิ่งใจเสีย แม่ปกติซาซ่าจะเป็นคนคุมสติได้เก่งพอควร แต่เธอไม่เคยเจอเหตุการณ์ร้ายแรงขนาดนี้มาก่อน เธอถูกลักพาตัว เพื่อนโดนตีหัว และที่สำคัญ เขากำลังเลือดออกอย่างที่เธอหาทางห้ามไม่ได้ด้วย

“แมรด ผ่า...ผ่าเช็ดหน้าอยู่ไหนนะ” คนที่เริ่มสติแตกเร่งความหาผ้าใน กระเป๋าเพื่อใช้ซับเลือดที่ไหลออกมาเรื่อย ๆ แต่ยิ่งหากก็เหมือนยิ่งลน สุดท้ายหญิงสาวจึงต้องคว้ากระเป๋าของทั้งหมดออกมา แต่ไม่รู้ว่าเพราะเสียงของของที่เทออก มากระทบพื้น หรืออาจเป็นเสียงเธอที่เรียกเขาไม่หยุด อยู่ ๆ ร่างที่แน่นิ่งมาตั้งแต่ถูก ทำร้ายก็เริ่มขยับ

“แมรด อย่าเป็นอะไรไปนะ แมรดตอบสิ ตาบ้า นอนนิ่งอยู่ได้”

เสียงเรียกของหญิงสาวทำเอาคนที่เพิ่งรู้สึกตัวอดแยมยิ้มทั้งที่ยังมีนางอยู่ ไม่ได้

“งั้นก็ช่วยหนึ่ง ๆ ได้ไหมครับ ผมมีนหัว” เสียงตอบเบาหวิวจนเกือบจะ ไม่ได้ยินนั้นส่งผลกับคนที่กำลังสติหลุดอย่างมาก

“แมรด!” หญิงสาวอุทานอย่างดีใจ

“ครับ” ชายหนุ่มตอบพร้อมกับหลับตาและผ่อนลมหายใจออกมา นี่ถ้า ไม่คิดว่าอยู่ในสภาพแย่แยะอยู่ละก็ การได้นอนหนุนตักซาซ่าอย่างนี้ก็ดีไม่น้อย

“แมรด โอ้ย เป็นไงบ้าง เจ็บไหม ฉันทาผ้าเช็ดหน้าไม่เจอสักที นายรอแป๊บ นะ” พูดปลางมือก็พยายามเกลี่ยของออกจากกัน แม้จะมองไม่เห็นแต่เธอก็ พยายามใช้มือสัมผัสไปเรื่อย ๆ จนในที่สุดเธอก็คว้าผ้าเช็ดหน้ามาไว้ในมือจนได้

“เจอแล้ว นาย...แมรด ยังอยู่ใช่ไหม”

น้ำเสียงที่พูดอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ นั้นทำให้คนที่นอนนิ่งมาตลอดตอบกลับว่า

“ครับ” พูดอย่างกับว่าเขากำลังจะตายอย่างนั้นแหละ...แมรดคิด

“แมรด” ซาซ่ายังเรียกซ้ำเพื่อความแน่ใจ

“ครับ...คุณหาผ้าเช็ดหน้าได้แล้วใช่ไหม” แมรดคิดว่าซาซ่าต้องกำลังกังวล อยู่แน่ ๆ เขาเลยพูดยาวขึ้น

“อ้อ หัวหน้าแยกนะ พวกเขาฟาดีใส่หลายแรงมากเลย”

“เขาตั้งใจฟาดีใส่คุณต่างหาก” แมรดตอบพร้อมกับยันตัวลุกขึ้น แม้จะยัง รู้สึกมีน ๆ อยู่บ้าง แต่ก็ดีขึ้นมากแล้ว ตอนนี่เขาต้องห้ามเลือดที่ไหลให้ได้ก่อนที่จะ หมดสติไปอีกรอบเพราะเสียเลือดมากเกินไป

“ขอโทษนะ” ซาซ่าพูดด้วยน้ำเสียงสำนึกผิด

แมรดหันไปมองคนพูดที่นั่งก้มหน้าอยู่ แม้จะมีดวงมอมไม่เห็นสีหน้า แต่ เขารู้ดีว่าเธอกำลังรู้สึกผิด ชายหนุ่มจึงเอื้อมมือไปลูบหัวอีกฝ่ายเบา ๆ พร้อมกับ ปลอบว่า

“อย่าโทษตัวเองเลย เพราะผมคงโทษตัวเองมากกว่าถ้าไม่ได้ปกป้องคุณ”

ความเงิบและความรู้สึกแปลก ๆ ก่อตัวขึ้นอย่างช้า ๆ ขณะดวงตาสองคู่ ต่างพยายามมองสบกันอยู่ในความมืด ซาซ่ายกมือจับมือชายหนุ่มที่ลูบหัวเธอ และ พูดทำลายความเงิบขึ้นว่า

“เราต้องห้ามเลือดที่หัวของนายก่อน”

พูดจบซาซ่าก็ค่อย ๆ ขยับตัวเข้าไปใกล้ กำผ้าเช็ดหน้าแล้วกดลงไปบริเวณที่มือ ของแมรดกดปิดแผลเอาไว้

ซาซ่ารู้สึกว่าเลือดเริ่มจะหยุดไหลแล้ว อาจเป็นเพราะเมื่อกี้เขานอนทับแผล ที่แตกพอดี แรงกดทับจึงช่วยให้เลือดหยุดไหลได้ระดับหนึ่ง

“เอ่อ รู้สึกว่าแผลที่แตกอาจไม่ใหญ่นัก บางทีคนร้ายอาจตั้งใจตีไม่แรงเต็มที่ ก็ได้ คงแค่อยากให้สลบ” ซาซ่าเปรยขึ้นเพื่อไม่ให้บรรยากาศเงิบเกินไป

“หรือไม่ ผมก็หลบเก่ง” ชายหนุ่มพูดติดตลก

ซาซ่ารู้สึกฉงนกับความใจเย็นของเขา คนเป็นหมอต้องเป็นอย่างนี้ทุกคน ั้งหรือ แต่ก่อนที่จะเอ่ยถามสิ่งที่สงสัย รถลากก็หยุดอย่างกะทันหัน เป็นเหตุให้ คนที่นั่งคุกเข่าซึ่งกำลังพันผ้าเช็ดหน้าปิดแผลอยู่เสียหลักโผล่เข้ากอดคนเจ็บแบบ

ไม่ทันตั้งตัว

“อึ้ย!”

ซาซ่าอุทานเบา ๆ ความโกล้งโกล้งที่เกิดขึ้นโดยไม่ตั้งใจทำเอาเธอถึงกับไปต่อไม่ถูกเลยทีเดียว แต่พอเธอจะขยับตัวออกห่าง แมรดก็กอดร่างบางเอาไว้แน่นแล้วกระซิบบว่า

“พวกมันกำลังลงจากรถ”

ดวงตาสีกรมท่าเบิกกว้างอย่างตกใจ มือที่กำลังดันตัวเองออกห่างกลับเปลี่ยนเป็นสวมกอดรอบเอวแมรดไว้ทันที เธอไม่รู้หรือว่าการทำแบบนี้จะมีประโยชน์อะไร แต่ตอนนี้มันเป็นเรื่องเดียวที่เธอทำได้ก็เท่านั้น

“เสียใจไหมที่ตอนนี้คนที่อยู่ข้าง ๆ คุณเป็นผม” แมรดกระซิบบข้างหู

“ฉันเสียใจที่ทำให้นายตกอยู่ในสภานี้มากกว่า” ซาซ่าตอบขณะชบหน้ากับอกชายหนุ่ม

“แต่ผมไม่เสียใจ”

“นายอย่าพูดเหมือนกับพวกเรากำลังจะตายได้ไหม” ซาซ่าดุเสียงเบา

“หรือคุณคิดว่าเราควรคิดเป็นอย่างอื่นได้ล่ะ” แม่น้ำเสียงแมรดที่พูดจะฟังเหมือนไม่ได้ล้อเล่น แต่ซาซาก็รู้โดยสัญชาตญาณว่า ชายหนุ่มพูดเพื่อเบี่ยงเบนประเด็นให้เธอรู้สึกผ่อนคลายขึ้น

ในขณะที่พูด แมรดก็กำลังประมวลผลสิ่งที่ได้ยินคนข้างนอกคุยกันไปด้วย แม้ไม่ค่อยปะติดปะต่อนัก แต่น่าจะเกี่ยวกับเขากับซาซ่าแน่ ๆ ซึ่งจับความได้เป็นห้วง ๆ ว่า

“...นาย ลั้งให้เราทิ้งตุ้รถพ่วงนี้ไว้ที่นี่...เขาจะมาเอาไปเอง...”

“...เงินที่จะได้ ต้องไม่รวมไอ้หนุ่มที่เราเอามาด้วยนะ...”

“...ทิ้ง...ไม่ได้...ผู้หญิงกอดหมอนั้นไว้ตลอดเวลา ท่านบอกแค่ให้พวกเราพามา...”

“...เงินมา คนก็ไป...ทิ้งไว้ที่ถนนเอแทนอย่างที่คุณบอก ต่อจากนั้นจะไป...”

เสียงกระซิบกระซาบบอกเส้นทางต่อจากนั้นเบาลง ในขณะที่ความตึงเครียดในสมองของแมรดกลับเพิ่มมากขึ้น ตอนแรกเขาคิดว่าคนที่จะลักพาตัวท่านหญิงน้อยของเดอลาเรียได้จะต้องเป็นองค์กรที่ยิ่งใหญ่และน่ากลัวพอควร แต่จากบทสนทนาที่ได้ยินทำให้เขาแปลกใจ

คนพวกนี้ใช้ภาษาพูดและวิธีการที่ห้ามเกินไป ที่สำคัญขาดความรอบคอบและวางแผนไม่รัดกุมจนเขานึกไม่ถึง หรือว่าคนพวกนี้จะเป็นแค่โจรกระจอกที่หวังรวยทางลัดเท่านั้น แต่ก็ไม่น่าจะใช้ จากเสียงสนทนาเมื่อครู่บ่งบอกชัดเจนว่ามีการจ้างวานจากบุคคลที่สาม ใครกันนะ? องค์กรใดนะที่กล้ามากระตุกหมวดเสือที่เต็มไปด้วยเขี้ยวเล็บอย่างเดอลาเรีย

“แมรด พวกมันออกฤทธิ์อีกแล้ว” ซาซ่าพูดพลางดันตัวออกจากอ้อมกอดชายหนุ่มช้า ๆ

“พวกมันจะทิ้งเราไว้ที่ถนนเอเทน่า โจรพวกนี้ฝีมืออ่อนหัดเกินไป คิดว่าไม่เกินครึ่งชั่วโมงเมดเดออร์ของเดอลาเรียคงตามรถคันนี้ทัน” แมรดตอบอย่างใจเย็น

ซาซ่ามองคนที่เพิ่งฟื้นอย่างไม่อยากเชื่อ ในขณะที่เธอกำลังสติแตก ชายหนุ่มตรงหน้ากลับวิเคราะห์สถานการณ์เสร็จสรรพ วิเคราะห์แม้กระทั่งความสามารถของเหล่าเมดเดออร์ของเดอลาเรียในการติดตามไล่ล่าคนร้าย คนคนนั้นยังเป็นคนอยู่หรือเปล่าเนี่ย...ซาซ่าคิด

ขณะเดียวกัน แสงจากเสาไฟริมถนนที่ลอดเข้ามาทางช่องระบายอากาศก็ทำให้แมรดเห็นใบหน้าที่ตะลึงปนทึ่งของหญิงสาวจนต้องอมยิ้มน้อย ๆ และถามกลับไปว่า

“ทำไมถึงมองผมด้วยสีหน้าแบบนี้ล่ะ”

ซาซ่าหันหน้าหนีไปอีกทาง เป็นจังหวะเดียวกับที่รถเคลื่อนตัวเข้าสู่ความมืดอีกครั้ง และพูดขึ้นว่า

“สีหน้าแบบนี้ไหนเธอ อย่ามัวแต่พูดเรื่องไร้สาระเลยนะ มาช่วยกันคิด

หาทางออกไปจากรถนี้ดีกว่า อีกอย่าง...เลือดที่หัวนายนะ หยุดหรือยัง”

แมรดยกมือขึ้นแตะแผลเล็กน้อย ก่อนจะพูดว่า “เริ่มหยุดแล้วละ ผ้าเช็ดหน้าช่วยได้มากเลย ผมว่ารถชนกว่ารถจะจอดดีกว่า บางทีเมดเดอรัของคุณ อาจจะมาช่วยก่อนเวลาก็ได้”

“แล้วถ้าพวกเขาไม่ทันล่ะ นายนี้” ซาซ่าเริ่มโวยวาย สติของเธอเริ่มกลับมาและประมวลผลบางอย่างที่น่ากลัวมาก ๆ ขึ้นมาได้ราง ๆ แล้ว

เธอไม่เคยถูกลักพาตัว แต่ด้วยความที่คนรอบ ๆ ตัวเธอหลายคนเป็นคุณหนูจากตระกูลชนชั้นสูง จึงมักมีคนนำเรื่องเหล่านี้มาเล่าให้ฟังเสมอ ๆ แต่ตระกูลของซาซ่าไม่ได้ร่ำรวยหรือมีเกียรติสูงส่งขนาดจะมีคนสนใจเธอได้มาก อย่างนั้น เธอเป็นแค่คนรวยระดับธรรมดา ไม่ใช่ระดับอภิชนที่มหาเศรษฐีอย่าง เกรซหรือคาเลอกูล ดังนั้นการถูกลักพาตัวครั้งนี้ต้องไม่ใช่เรื่องธรรมดา

พอซาซ่าคิดได้อย่างนี้ สาเหตุที่ทำให้เธอถูกหมายหัวครั้งนี้ก็ผุดขึ้นในหัวทันที ซึ่งมีเพียงเหตุผลเดียวเท่านั้น เธอ...ไม่ใช่คนที่พวกเขาต้องการ หากเป็นอย่างนี้ มันก็ชัดเจนอยู่แล้วว่า เธอ...ไม่ใช่เป้าหมายของการลักพาตัวครั้งนี้ แต่เป็นรุ่นน้องของเธอ แอมเบอร์รี่ แคลร์

“ซาซ่า...ซาซ่า...ซาซ่า!”

“อะ...อะไร มีอะไรแมรด” คนที่เพิ่งหลุดจากภวังค์รีบตอบ

“กำลังคิดอะไรอยู่ ไม่ต้องกลัวหรอกว่าเมดเดอรัของเดอลาเรียจะตามมาไม่ทัน พ่อบ้านของเมอเลฟอร์ดตามตัวพวกผมได้เร็วยิ่งกว่าหมาล่าเนื้อ และแน่นอน เมดเดอรัของพวกคุณก็ไม่ต่างกันไม่ใช่หรือ”

ซาซ่าส่ายหน้าเล็กน้อยกับคำเปรียบเปรยนั้น “ฉันไม่ได้กังวลเรื่องประสิทธิภาพของเมดเดอรัของฉัน หรือพ่อบ้านของนายหรือก แมรด”

ซาซ่าครุ่นคิดอยู่เงียบ ๆ ว่าเพราะมันมีเรื่องให้หนักงวลมากกว่านั้นนะสิ ถ้าสิ่งที่คิดเป็นจริง ต่อให้เมดเดอรัของเธอเก่งแค่ไหน หรือพ่อบ้านของเขาจุกใจเพียงใด พวกเขาก็สู้ผู้ใช้เวทมนตร์ไม่ได้ หากการลงมือครั้งนี้เป็นฝีมือของพวกเขา

ดราโกไซทิส เธอกับแมรดก็ตกอยู่ในสถานการณ์ที่เลวร้ายมาก ๆ เข้าแล้ว

“แล้วคุณกำลังกังวลอะไรล่ะ”

“ฉัน...เอ่อ นายอย่ารู้เลย เอาเป็นว่าเรารีบหาทางออกไปจากที่นี่ก่อน แล้วค่อยว่ากัน” ซาซ่าตอบพร้อมกับขยับตัวไปควานหาประตู แต่เธอเพิ่งขยับออกไปได้ไม่เท่าไร เอมบางก็ถูกคว่ำไว้โดยคนที่นั่งใกล้ ๆ

“แสดงว่าการถูกลักพาตัวครั้งนี้มันเกี่ยวข้องกับเรื่องที่คุณกำลังทำอยู่ใช่ไหม หรือพูดให้ตรงประเด็นก็คือ มันเกี่ยวกับยาที่พวกเรารู้จักกันอย่างหามรุ่งหามค่ำใช่ไหม หือ ซาซ่า”

“เอ๊ะ! นาย ปล่อยให้ฉันนะ เกี่ยวหรือไม่เกี่ยว นายก็ไม่ต้องรู้หรอก” ซาซ่าตอบพร้อมกับพยายามดิ้นออกจากอ้อมแขนของอีกฝ่าย แต่เพราะเขาดึงตัวเธอขณะที่กำลังจะลุก ตอนนั้นจึงกลายเป็นว่าเธอนั่งอยู่บนตักของเขา แล้วที่นี้จะดิ้นออกมาได้อย่างไรล่ะ

“ผมเกรงว่าตอนนี้ผมได้เข้ามาเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างเต็มตัวแล้วล่ะ” แมรดตอบเสียงขรึมด้วยคำพูดที่ห่างเหินและสุภาพที่สุด นั่นทำให้ซาซ่าชะงักการดิ้นรน เธอรู้โดยสัญชาตญาณว่าผู้ชายที่กำลังกอดเธออยู่เริ่มเอาจริงแล้ว โดยคำถามที่เขาไม่เคยเอ่ยปาก แต่ถามเธอด้วยสายตามาตลอด

“ว่าไงครับ ถึงเวลาหรือยังที่ซาซ่าจะเชื่อใจผม และเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง”

มือเล็กที่กำลังเกาะมือที่โอบเอวเธออยู่ตกลง เจอคำพูดนี้เข้า อติตประธานนักเรียนคนเก่งก็หมดทางแก้ตัวหรือบ่ายเบี่ยงอีก

แต่โดยที่ซาซ่าไม่ทันสังเกต ชายหนุ่มที่หาญกล้าเอ่ยคำถามสองแง่สามง่ามนี้ก็แอบถอนหายใจอย่างโล่งอกเหมือนกันที่หญิงสาวในอ้อมกอดไม่ปฏิเสธในทันที แถมยังดูเหมือนจะลืมนไปแล้วว่าเธอกำลังนั่งอยู่บนตักเขา แผ่นหลังบางเอนพิงเขาอย่างเป็นธรรมชาติจนเขาได้กลิ่นหอมอ่อน ๆ จากตัวเธอ

“ให้ตายเถอะ ถ้าเป็นเวลาปกติคงไม่ได้อยู่ใกล้ชิดเธออย่างนี้แน่ ควรขอบคุณเจ้าคนร้ายพวกนั้นหรือเปล่าล่ะ”

“นาย...ไม่สิ อาจเป็นฉันก็ได้ที่ควรถาม”

“อะไรนะครับ ซาซ่าหมายความว่ายังไง” แมรดถามกลับอย่างไม่เข้าใจ

ซาซ่าก็เลยยิ่งก้มหน้า มองมือตัวเองอย่างครุ่นคิด

“ฉันหมายความว่า อาจเป็นฉันก็ได้ที่ต้องเป็นฝ่ายถามว่านายจะเชื่อใจฉัน
ได้ถึงขนาดเชื่อเรื่องทั้งหมดที่ฉันจะเล่าหรือเปล่า”

น้ำเสียงที่แสดงออกถึงความไม่มั่นใจนั้นยิ่งทำให้แมรดอยากรู้เรื่องทั้งหมด
ยิ่งขึ้น มันเป็นเรื่องอะไรกันนะถึงจะทำให้เขาไม่เชื่อได้ แมรดคิดขณะที่ตอบกลับ
ไปว่า

“เชื่อสิ ต่อให้เป็นเรื่องที่ซาซ่าโกหก ผมก็เชื่ออยู่ดี”

คนในอ้อมแขนหันขวับมามองหน้าคนพูดที่ทำเนียนกอดเธออย่างไม่อยาก
เชื่อว่าจะได้ยินคำพูดนั้นจากปากผู้ชายที่แสนสมบูรณ์แบบคนนี้ ในขณะที่แมรดก็
ก้มหน้าลงมองเธอเหมือนกัน ช่วงจังหวะของการขยับที่ใกล้ชิดขนาดนั้น แม้ใน
ความมืดสลัวทั้งคู่ก็ยังมองเห็นดวงตาของกันและกันชัดเจน และเป็นซาซ่าเองที่
เบือนหน้าหนีก่อน เหมือนทุกครั้งที่เราอกับเขาเริ่มมีความรู้สึกแบบนี้ขึ้น

ทั้งคำพูด การกระทำ และสายตาที่มองมา ต่อให้เธอเป็นผู้หญิงที่โง่ที่สุดก็ยัง
รู้เลยว่าชายหนุ่มมีความรู้สึกแบบไหนกับเธอ แต่เป็นเธอเองที่พยายามหักห้าม
ความคิดและความรู้สึกนี้ไว้ ชายหนุ่มที่ดูดีขนาดนี้ แสบดีขนาดนี้ นิสัยดีขนาดนี้ ที่
สำคัญ เธอรู้จักเขาดีขนาดนี้ ทำไมเธอจะไม่รู้สึกรู้สิดด้วย แต่เพราะเป็นเขา เพราะเป็น
แมรด เธอถึงต้องห้ามความรู้สึกเอาไว้

เพื่อตัวเขาและหัวใจเธอ เขากับเธอควรจะหยุดอยู่แค่ความเป็นเพื่อน...
แค่ตรงนั้นเท่านั้น

“พวกมันจะเอาเราไปส่งต่อให้ใครบางคนที่ถนนเอเทน่า เรามีเวลาพอที่จะ
ทำความเข้าใจกับสถานการณ์ที่แท้จริง ว่าไหมครับ” แมรดพูดขึ้น

เขาเองก็ต้องพยายามหักห้ามอารมณ์และความรู้สึกของตัวเอง โดยที่จะ
ไม่รูกล้ำเข้าไปมากกว่านี้ มันไม่ใช่เวลานี้ ซาซ่าของเขากำลังมีเรื่องบางอย่างที่สำคัญ

ต้องทำมากกว่าการมาสนใจเรื่องการพัฒนาความสัมพันธ์กับเขา ดังนั้น ตอนนั้นจึงยังไม่ใช้เวลาของเธอ

“แมรด ฉันกับนายอยู่ลาครอสมาตั้งแต่จำความได้ใช่ไหม”

ซาซ่าเอ่ยขึ้นช้า ๆ พร้อมกับทิ้งหัวฟิงที่ไหลข้างหนึ่งของชายหนุ่มอย่างยอมจำนน ในนาทีนี้เธอคงต้องเล่าจริง ๆ แล้วสินะ ความจริงที่ไม่น่าเชื่อเรื่องนั้น และเพราะต้องเล่าเรื่องนั้นเลยทำให้ซาซ่าแอบหลงลืมไปว่า จิตใต้สำนึกของเธอสั่งให้เธอขยับตัวออกจากอ้อมกอดอันอ่อนโยนนี้

อยู่ต่ออีกนิดเถอะ เธอแค่อยากอยู่ตรงนี้อีกนิดเท่านั้น...

“ใช่ ทำไม” แมรดตอบขณะเอนหลังฟิงผนังรถ

“แม้สักนิดก็ยังมี แต่เธอไม่ผลักไสเราออกไป เรายังพอมีความหวังบ้าง แม้เล็กน้อยก็ยังดี” แมรดคิด

“พวกเราเกิดที่นี่ โตที่นี่ และแน่นอน พวกเราคิดว่าเราจะตายที่นี่ใช่ไหม”

“ถ้าจะว่าอย่างนั้นก็ใช่” แมรดตอบพลางขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจในสิ่งที่ซาซ่ากำลังจะเล่า

หญิงสาวสูดหายใจเข้าปอดลึก ๆ อย่างอดตื่นเต้นไม่ได้ มันไม่ใช่เรื่องปกติสักหน่อยที่เธอจะพูดเรื่องนี้กับคนที่ยังมีสติดีอยู่ เรื่องแบบนี้ไม่เจอด้วยตัวเองไม่เห็นกับตา ไม่มีใครเชื่อหรอก ซาซ่าคิดพลางพูดต่อว่า

“งั้นนายเชื่อไหมว่า เดรกเกอร์มีจริง”

ป่าอรัญ

วันที่ 14 เมษายน ปีลาครอสที่ 2728 เวลา 23.00 น. : ห้องพักแอมมี

พีเรซ่า ทวีปแองกริยา

“จะเกิดเรื่องแบบนี้ในขอบเขตอำนาจเดอลาเรียได้อย่างไร” ท่านหญิงเกรซเอ่ยเสียงเคียดขื่นหลังจากฟังที่มาที่ไปของข่าวร้ายจบ

“ไม่น่าจะเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้ ไหนว่ามาตรการรักษาความปลอดภัยของเดอลาเรียดีนักหนา แล้วปล่อยให้พี่ซาซ่าถูกลักพาตัวไปได้อย่างไร” แอมมีพูดต่อด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

ที่ผ่านมา ไม่ว่าใครในลาครอส ไม่สิ ต้องบอกว่าทั้งลาโคน่า ต่างยอมรับในมาตรการป้องกันภัยของเดอลาเรียว่าเป็นอันดับหนึ่งมาตลอด ท่านหญิงน้อยแห่งเดอลาเรียทุกคนแทบจะเรียกได้ว่าเป็นเจ้าหญิงบนหอคอยด้วยซ้ำ แม้จะมีคนพยายามทำลายชื่อเสียงเรื่องนี้มาหลายครั้ง แต่ไม่เคยมีสักครั้งที่ทำสำเร็จ แล้วคราวนี้มันเกิดอะไรขึ้น ท่านหญิงคนหนึ่งหายตัวไปเกือบสามสัปดาห์แล้ว แต่ยังไม่สามารถค้นหาร่องรอยใด ๆ ได้

“ผู้ใช้เวทมนตร์” ฟายด์พึมพำขึ้นเบา ๆ เมื่อนึกถึงคำพูดทิ้งท้ายของ เพร็สแมททออส ที่พูดไว้ตอนพบกันครั้งล่าสุด

“เป้าหมายก็คือพวกคุณ...เหล่าถ้วยน้ำชาของเดรกเกอร์ผู้ครอบครองมังกร

สีทอง’

“เธอว่าอะไรนะฟายด์ ผู้ใช้เวทมนตร์จิ้งเหลน” คนหูดีถามทวนขึ้น ขณะที่ท่านหญิงคนอื่น ๆ หันไปมองฟายด์เป็นตาเดียว

ฟายด์กวาดสายตามองผ่านไปหน้าเพื่อนทุกคน ก่อนจะพยักหน้าแล้วตอบว่า

“เป็นที่รู้จักกันดีอยู่แล้วว่า มาตรการรักษาความปลอดภัยของเดอลาเรียยอดเยี่ยมที่สุด โดยเฉพาะในเขตพื้นที่ของเดอลาเรีย แม้แต่พลังเวทมนตร์หรือพลังของเดรกเกอร์ก็ยังไม่สามารถใช้ได้...”

‘แต่เธอใช้ได้ แอมีก็กับทินก็ใช้ได้ แต่ฉันกลับใช้ไม่ได้’ ท่านหญิงเกรซแย้งอยู่ในใจขณะฟังฟายด์อธิบายต่อ

“...แต่นั้นเป็นความยอดเยี่ยมของเดอลาเรียที่มีเฉพาะในเขตพื้นที่ของเดอลาเรียเท่านั้น ถ้าวิเคราะห์สถานการณ์ตามที่คุณคาเมร่าเล่ามา พี่ซาซ่าถูกลักพาตัวจากศูนย์วิจัยอาหารและยาเบรดรีอก ดังนั้น เมดเดอร์ฟายด์รักษาความปลอดภัยของเดอลาเรียจึงไม่สามารถทำงานได้เต็มประสิทธิภาพอย่างที่ควรจะเป็น”

“นอกจากนี้ ท่านหญิงเพลเลตยังเป็นนักเรียนท่านหญิงชั้นปีสุดท้ายด้วยนะคะ”

คาเมร่าเสริม แต่เมื่อเห็นสีหน้าท่านหญิงน้อยทุกคนยกเว้นท่านหญิงเกรซ ทำท่าเหมือนตามไม่ทัน คาเมร่าจึงอธิบายเพิ่มเติมขึ้นว่า

“ตามระเบียบนักเรียน ท่านหญิงชั้นปีสุดท้ายจะได้รับอนุญาตให้ออกนอกเขตเดอลาเรียได้ค่อนข้างเสรี โดยไม่จำกัดเวลากลับและไม่ต้องมีผู้ติดตามก็ได้ นอกจากนี้ยังสามารถค้างแรมที่อื่นได้ เพียงแจ้งให้ทางเดอลาเรียทราบเท่านั้น หากสถานที่นั้นได้รับการยืนยันว่าปลอดภัยและสมเกียรติฐานะของท่านหญิงชั้นสูง...”

ความเข้าใจเริ่มค่อย ๆ ฉายชัดขึ้นในแววตาของท่านหญิงแต่ละคน ดูช่างประจวบเหมาะกันไปเสียทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นสถานที่ โอกาส หรือเวลา ทุกอย่าง...เอื้อให้เกิดช่องในการลักพาตัวทั้งนั้น

“...ดังนั้น การที่ท่านหญิงเพลเลตออกไปข้างนอกโดยไม่ใช้พาหนะของ

เดอลาเรีย ไม่มีผู้ติดตามที่แสดงตัว และไม่ทราบกำหนดเวลากลับ คนร้ายจึงสบช่องในการลักพาตัวได้ง่ายขึ้น”

“แต่ก็น่าจะมีผู้ติดตามปฏิบัติหน้าที่อย่างลับ ๆ อยู่ด้วยสิ” อัลฟาเดลแทรกขึ้น เธอยังไม่อยากจะเชื่อว่าในขอบเขตภาระหน้าที่การคุ้มครองของทีมงานที่ดีที่สุดในลาโคโน่าจะเกิดเหตุการณ์อย่างนี้ขึ้นจริง ๆ

“เรื่องนั้นดิฉันก็ไม่ทราบเหมือนกันค่ะ” คาเมร่าตอบเสียงเบา

“เรื่องนี้มันไม่ใช่แค่เข้าไปช่วยเหลือไม่ทันนะ คาเมร่า เพราะแม้แต่ร่องรอยของคนร้ายก็ยังไม่รู้ เมตเตอร์ฝ่ายรักษาความปลอดภัยไม่น่าจะทำงานพลาดกันได้ขนาดนั้น” แอมมีพูดขึ้นอย่างหัวเสีย แต่ก็รีบผ่อนน้ำเสียงให้เบาลง เมื่อคิดได้ว่าไม่ควรจะพาลใส่อารมณ์กับเมตเตอร์ประจำตัวเธอ

แอมมีรู้ตัวเองดีว่าเธอกำลังร้อนรน ตั้งแต่วินาทีที่เธอรู้เรื่องซาซ่า ใจเธอก็ร้อนไปหมดแล้วยังพอรู้ว่าสาเหตุที่ทำให้เกิดการลักพาตัวมาจากเธอ เพราะยาของแม่ พี่ซาซ่าจึงตกอยู่ในความเสี่ยงอย่างรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เธอก็ยังไม่โทษตัวเอง และกระวนกระวายใจมากขึ้น

ความจริงก็ตั้งแต่แรกแล้ว ‘เรานี่แหละตัวปัญหา’ แอมมีคิด

เพราะเธอ คนรอบ ๆ ตัวเธอจึงเจอแต่เรื่องเลว ๆ ทั้งนั้น ท่านหญิงเกรซเกือบตายเพราะการปลดปล่อยโรเอลที่เมอริเดียน ที่แคลาเทอเรต้าทุกคนต้องตกอยู่ในวงล้อมของผู้ใช้เวทมนตร์นับสิบในขณะที่เธอทำได้เพียงปล่อยให้พายุพัดรับมือกับผู้ใช้เวทมนตร์ประสาทเสียคนนั้นเพียงคนเดียว และครั้งล่าสุดนี้ก็ยิ่งดึงอัลฟาเดลกับเมลก็เข้ามายุ่งเกี่ยวกับการประลองบ้า ๆ ที่พี่เรซ่าอีก

ไม่ใช่พวกเธอไม่รู้ตัวว่าตกอยู่ในความเสี่ยงตลอดเวลา เพียงแต่ทุกครั้งที่ยอมเสี่ยงอันตรายก็เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่เธอต้องการนะสิ แต่ครั้งนี้ไม่ใช่ พี่ซาซ่าถูกลักพาตัวไป ซึ่งคงไม่ใช่การกระทำของพวกเขาเดรกเกอร์ เพราะพวกเธอกำลังทำงานให้เขา คนร้ายจึงน่าจะเป็นฝ่ายตรงข้ามกับพวกเดรกเกอร์แน่ ๆ พวกเขาอาจต้องการบางสิ่งจากเธอ

ขณะแอมมีกำลังคิดใคร่ครวญก็ได้ยินเสียงฟายด์ดังขึ้น “ฉันถึงได้คิดว่าเรื่องนี้ น่าจะเกี่ยวข้องกับผู้ใช้เวทมนตร์ไง แอมมี”

“ผู้ใช้เวทมนตร์?” แอมมีทวน

“ใช่ มีแต่เวทมนตร์เท่านั้นที่สามารถลบร่องรอยที่ควรหลงเหลืออยู่ออกไปได้ อีกอย่าง จากข้อมูลที่เราได้มา กลุ่มคนร้ายพวกนั้นดูไม่เป็นมืออาชีพเอาเสียเลย เพราะในขณะที่ลงมือกลับปล่อยให้เหยื่อส่งเสียงกรี๊ดร้องดังลั่นขนาดนั้น” ฟายด์ตอบเสียงเรียบ

เมื่อได้ยินคำตอบนั้น ทุกคนต่างหันมามองใบหน้าสงบนิ่งของเพื่อนผู้ใช้เวทมนตร์ด้วยความรู้สึกที่แตกต่างกันไป แอมมี อัลฟาเดล และเมลก็คิดว่าฟายด์วิเคราะห์เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้สมเหตุสมผลที่สุด แต่คาเมร่า ท่านหญิงเกรซ และโรเอลกลับมองว่า แม้ในสถานการณ์ที่ตึงเครียดและวุ่นวายที่เพื่อนสนิทหายตัวไปอย่างนี้ เด็กสาวตรงหน้ากลับสามารถควบคุมสติและวิเคราะห์ข้อมูลได้อย่างใจเย็นช่างเหลือเชื่อจริง ๆ

การแสดงออกของ ฟายด์ โรเซล ซึ่งสามารถควบคุมทั้งอารมณ์ น้ำเสียง สีหน้า แววตา และยังวิเคราะห์เหตุการณ์ได้ดีอย่างนี้ อาจมองได้สองอย่าง คืออย่างแรก เธอเป็นคนเก่งจึงมองปัญหาได้ทะลุปรุโปร่ง ทำให้วิเคราะห์ทุกอย่างได้อย่างใจเย็น หรือในอีกมุมมองหนึ่ง เด็กสาวคนนี้อาจไร้ความรู้สึกไปแล้วจนมองเรื่องราวต่าง ๆ เป็นเรื่องธรรมดาหรือเป็นเรื่องที่อยู่ไกลตัวไปหมด ทั้ง ๆ ที่เพื่อนคนหนึ่งเป็นหรือตายก็ยังไม่รู้

“การเป็นคนมากความสามารถหรือเป็นคนไร้หัวใจต่างกันเพียงแค่มุมมองเท่านั้น แล้วเพื่อนผู้ใช้เวทมนตร์ของพวกเราละเป็นคนอย่างไรกันแน่ะ” ท่านหญิงเกรซถามตัวเองในใจ

“ถ้าอย่างนั้นพวกเราก็ตกที่นั่งลำบากแล้วละ” เมลก็เอ่ยทำลายความเงิบขึ้น และพูดต่อว่า

“...ถ้าผู้ใช้เวทมนตร์มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้จริง ๆ พวกเราก็จำเป็นต้อง

กลับไปทีลาโคน่าให้เร็วที่สุด ลำพังพวกเมดเดอ์คงตามหาพีซาซ่าไม่ได้แน่ ปัญหาก็คือ กว่าเราจะกลับถึงลาโคน่า ใช้เวลาเร็วที่สุดก็ต้อง 2 วัน ซึ่งมันช้าเกินไป”

“ไม่หรอก เราไปได้เร็วกว่านั้น” แอมมีพูดพลางหันไปสบตาทินเซลที่หูตั้งตาโต และตื่นตัวมาตั้งแต่ได้รับข่าวร้ายนี้แล้ว

“เธอจะบินไปเหรอ ไม่ได้หรอกแอมมี มันไกลเกินไป เราไม่เคยบินไกลขนาดนั้น” ท่านหญิงเกรซท้วง แต่อีกใจหนึ่งก็คิดว่าถ้าเป็นไปได้ วิธีนี้ก็เป็นที่เร็วที่สุดเหมือนกัน

“แล้วจะให้ทำยังไงล่ะคะพี่มอลลี่ เบลกับแพร์เรลก็ยังคงเด็กเกิน มังกรของพวกเราที่พอจะบินไปได้ไกลหน่อยก็มีแคโรเอลกับตินเซลเท่านั้น” อัลฟาเดลเอ่ยด้วยสีหน้ากังวล

“ถ้าผู้ใช้เวทมนตร์เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ด้วยจริง ๆ เราก็ต้องหาตัวพีซาซ่าให้เจอโดยเร็วที่สุด ยิ่งเจอช้าเท่าไรสถานการณ์จะยิ่งเลวร้ายลง ดังนั้น รถม้าน่าจะไม่ทันหรอกนะ” แอมมีเอ่ยเสริม เมื่อทุกคนคำนึงวิธีการของเธอ

“ติดต่อคุณดัสค์” ฟายด์เอ่ยขณะทุกคนกำลังจนปัญญา

แอมมีเงยหน้าขึ้นมองฟายด์ ขณะที่ฟายด์หันไปหาคาเมร่า แล้วเอ่ยเป็นเชิงขออนุญาตว่า

“เราทำอย่างนั้นได้ไหมคะคุณคาเมร่า ถ้าเราจะบอกเรื่องราวแรงขนาดนี้กับคนนอกอย่างคุณดัสค์... พวกเราทำได้ใช่ไหม”

ฟายด์พูด ขณะที่ดวงตาสีประหลาดของเธอก็ฉายประกายทรงอำนาจขึ้นเล็กน้อย คาเมร่านิ่งอึ้งไปกับกระแสพลังบางอย่างที่เล็ดลอดออกมาในบรรยากาศรอบ ๆ ตัวของท่านหญิงโรเซล

“สถานการณ์แบบนี้ถือเป็นเรื่องฉุกเฉินขั้นวิกฤติ โดยปกติสิ่งที่เมดเดอ์ต้องทำเป็นอันดับแรกคือ คຸ້ມกันท่านหญิงที่เหลือนด้วยมาตรการป้องกันภัยขั้นสูงสุด แน่แน่นอนว่าไม่ใช่แค่พวกคุณ แต่เป็นท่านหญิงทั้งหมด ดังนั้น ไทรคัพท์เมื่อครู่หัวหน้าเมดเดอ์ฝ่ายรักษาความปลอดภัยจึงกำชับให้พวกคุณอยู่แต่ในโรงแรมนี้

จนกว่าจะหาตัวท่านหญิงเพลเลตเจอ...”

“บ้าแล้ว!” แอมมีร้องขึ้นอย่างไม่สบอารมณ์

“ใจเย็นหน่อยนะ แอมมี ถ้ามองในมุมมองของเมดเดอร์ที่คุ้มครองพวกเรา วิธีนี้ก็เป็นการรักษาความปลอดภัยที่ดีที่สุด ที่นี้เป็นโรงแรมของคาเลอกูล ตระกูลของตาเธอ ซึ่งต้องวางมาตรการคุ้มกันเธออย่างเข้มงวดอยู่แล้ว อีกอย่าง พวกเราครอบครองห้องพักในส่วนที่อยู่สูงที่สุดของโรงแรมนี้ ทางเข้าออกมีแค่ทางเดียว เหล่าเมดเดอร์จะคุ้มครองเราได้ง่ายกว่าถ้าเราอยู่ด้วยกันที่นี่จนกว่าพวกเขาจะแก้ปัญหาเสร็จสิ้น”

ท่านหญิงเกรซอธิบายยาวเหยียดเพื่อช่วยระงับอารมณ์โกรธของแอมมีซึ่งดูจะพลุ่งพล่านขึ้นเรื่อย ๆ และพูดต่ออีกว่า

“พี่เข้าใจดีว่าเธอร้อนใจเป็นห่วงพี่ซาซ่า พี่เองก็เช่นกัน แต่พวกเราก็ต้องคำนึงถึงเหล่าเมดเดอร์ที่กำลังทำงานคุ้มครองเราทั้งในที่ลับและในที่แจ้งกันอย่างขยันขันแข็งด้วย พวกเราอาจช่วยพี่ซาซ่ามาได้ แต่ถ้าต้องทำให้เมดเดอร์กว่าร้อยชีวิตถูกทำโทษเพราะปฏิบัติหน้าที่บกพร่อง มันก็ไม่ยุติธรรมต่อพวกเขาเหล่านั้นจริงไหม”

“จริงด้วยค่ะ พี่แอมมี ถ้าเราทำอย่างนั้นจะมีอีกหลายคนต้องลำบากเพราะเราคะคะ”

อัลฟาเดลเอ่ยพร้อมทั้งดึงมือแอมมีมากุม ฟายด์กับเมลก็ก้มหน้าหลบแอมมีเบา ๆ เป็นเชิงบอกให้แอมมีใจเย็นลงหน่อย

“...นั่นเป็นคำสั่งที่ดีฉันได้รับ แต่สิ่งที่ดิฉันจะบอกก็คือ เวลานี้ไม่ใช่สถานการณ์ปกติ และดิฉันก็คิดว่า มันคงเกินความสามารถของเมดเดอร์ของเดอลาเรียเช่นกัน ดังนั้นวิธีที่ท่านหญิงแคลร์กับท่านหญิงโรเซลเสนอก็ไม่เชิงทำไม่ได้เสียทีเดียว...”

ยังไม่ทันที่คาเมร่าจะพูดจบ แอมมีก็หันไปหาทินเซลพร้อมกับสั่งเสียงรัวและเร็วว่า

“ทินส่งกระแสน้ำถึงเวลคินได้ไหม”

“ฮะ” ทินเซลตอบ เช่นเดียวกับโรเอลและมังกรอีกสองตัวที่พยักหน้าพร้อม ๆ กัน เพราะดัสค์พักในเมืองนี้ ดังนั้นพวกเขาจึงตรวจหากระแสน้ำของเวลคินได้ไม่ยาก

“บอกให้เวลคินพาตาแก่มาที่นี่ด่วนที่สุด”

ทินเซลพยักหน้าพร้อมกับหลับตาลง

“จะเรียกเดรกเกอร์คนอื่น ๆ ด้วยหรือเปล่า แอมมี” เมลก็ถาม

“ต้องเรียกสิ...” แอมมีตอบ

แต่เหมือนจะร้อนตัวว่าใช้กิริยาไม่งามที่พูดแทรกขึ้นก่อนที่ผู้อื่นจะพูดจบ แอมมีจึงรีบหันกลับมาพูดกับท่านหญิงเกรซว่า

“อย่ามองหนุอย่างนั้นน่า พี่มอลลี่ ตอนนี้อยู่ใช้เวลามารักษาamarathกันหรือ”

“เปล่า พี่กำลังจะบอกว่าพี่ไม่เห็นด้วยกับการเรียกเดรกเกอร์คนอื่นมาที่นี่”

“ทำไมล่ะคะ พวกเขาน่าจะช่วยเราได้มากขึ้นไม่ใช่หรือ” เมลก็ถาม ซึ่งเป็นคำถามที่แอมมีคิดจะถามอยู่พอดี

“เพราะเหตุการณ์นี้อาจเป็นชนวนทำให้พวกเขาปะทะกัน และคนที่จะถูกลูกหลงคนแรกก็คือพี่ชานะ เข้าใจไหมเมลก็” ท่านหญิงเกรซอธิบาย

แต่เมลก็ก็ยังทำหน้าง ๆ เหมือนไม่เข้าใจอยู่ดี โรเอลจึงขยายความต่อว่า

“ผู้ใช้เวทมนตร์ไม่ควรยุ่งกับมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มนุษย์ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับมังกรราชาหรือเดรกเกอร์ของมังกรราชา นั่นเป็นความคิดของเดรกเกอร์ในตอนนี้อย่างไรก็ตามเดรกเกอร์รู้เหนื่อยเท่าไรก็ยิ่งดีนะครับ”

“แต่ถ้าตาแก่รู้ เดรกเกอร์คนอื่นก็รู้อยู่ดี” แอมมีแย้ง

“เพราะนั่นเธอถึงต้องทำให้เขาเจ็บไป” บาเบลทะเลกลางปล้องขึ้นมา ในขณะที่คนอื่น ๆ เห็นด้วยในใจ ถ้าจะมีใครสักคนทำให้พ่อมดมังกรคนนั้นปิดปากเงียบได้ ก็คงจะมีแต่แอมมีเท่านั้น

“ฉัน...ฉันเหรอ”

แอมมีพูดพลางขึ้นมาที่ตัวเองอย่างงง ๆ แต่ยังไม่ทันที่จะถามคนแนะนำว่าจะทำวิธีไหนให้ตาแก่ของเธอปิดปากเงียบได้ ทินเซลก็ร้องขึ้นว่า

“ท่านดัสค์จะมาถึงภายในห้านาทีครับ”

“เยี่ยม! ก่อนที่ตาแก่จะมาถึง เรามาวางแผนกันก่อน คาเมร่าบอกว่าพวกเราไม่สามารถออกจากที่นี่ได้ นั่นหมายความว่าตอนนี้ทุกทางออกมีคนของเดอลาเรียคุมไว้หมดแล้วใช่ไหม” แอมมีถาม

“ค่ะ ตามกฎแล้ว ตอนนี้พวกคุณไม่มีสิทธิ์ก้าวออกจากห้องนี้แม้แต่ก้าวเดียว จนกว่าจะมีคำสั่งยกเลิกค่ะ”

“งั้นเราก็จะไม่ออก พี่มอลลี่คะ พี่คิดว่าไง ถ้าพวกเราจะนั่งบนหลังเวลคินไปแค่สองคนก่อน เพราะพี่กับฉันสามารถใช้พลังของมังกรตัวเองได้แล้ว เราสองคนนำหน้าไปก่อนจะดีกว่าปล่อยเวลาให้ผ่านไปเรื่อย ๆ อย่างนี้”

มอลลี่พยักหน้าอย่างเห็นด้วย เพราะแม้แอมมีจะสามารถเชื่อมพลังกับมังกรน้องใหม่สองตัวได้ในลานประลองนั้น แต่เดรกเกอร์ที่แท้จริงของบาเบลกับเพิร์เรลก็ยังไม่เคยใช้พลังของมังกรตัวเองในขณะที่มีสติครบถ้วนสมบูรณ์สักครั้ง

“น่าจะเป็นวิธีที่ดีที่สุดนะ ส่วนทางนี้ฟายด์คุมคนเดียวไหวไหม”

“ไหวค่ะพี่มอลลี่” ฟายด์รับคำ

“พวกพี่ไปเถอะคะ ไม่ต้องห่วงทางนี้ ถึงที่นั่นแล้วต้องรีบโทร. กลับมาเลยนะคะ” อัลฟาเดลเสริม

“ท่านดัสค์มาแล้วฮะ” ทินเซลร้องบอกพร้อมกับวิ่งไปที่ระเบียงซึ่งเชื่อมต่อกับสระว่ายน้ำ

สายลมวูบใหญ่พัดผ่านประตูกระจกที่กั้นระหว่างสระว่ายน้ำกับห้องนั่งเล่นจนผ้าม่านสีขาวปลิวสะบัดขึ้น เมื่อชายผ้าม่านกลับมาอยู่ตำแหน่งเดิม ดัสค์พอร์เทล ก็ปรากฏตัวขึ้นหน้าประตูกระจกโดยมีเวลคินอยู่ข้าง ๆ ซึ่งกำลังก้มลงอุ้มทินเซลที่วิ่งเข้าไปหาเขา ตามด้วยเสียงกระซิบของทินเซลเป็นภาษาโบราณซึ่งบอก

เล่าเรื่องราวดังต่อไปนี้

“เกิดอะไรขึ้น” ดัสค์ถามด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

ทินเซลไม่ได้อธิบายรายละเอียดอะไรเลยตอนที่ส่งกระแสจิตไปหาเวลคิน บอกแค่ว่ามีเรื่องด่วนร้ายแรงเกิดขึ้น ตอนแรกเขานึกว่าเกิดเรื่องกับแอมมีเสียอีก แต่เมื่อเห็นเด็กน้อยของเขาก็สบายดีอยู่ แอมมีมองไปรอบ ๆ ห้อง ท่านหญิงน้อยแห่งเดอลาเรียทุกคนก็อยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา

“พีชาฆ่าหายไป” แอมมีเปิดฉากเล่าเรื่องด่วนของเธอก่อน โดยลืมไปชั่วขณะว่าเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน เธอกับเขาเพิ่งทำข้อตกลงอะไรกันไว้ แต่พอนึกขึ้นได้ สมองของเด็กสาวก็จัดลำดับการแสดงความเขินอายให้เป็นเรื่องรองลงไป เพราะความปลอดภัยของพีชาจะต้องมาเป็นอันดับหนึ่ง

“ท่านหญิงเพลเลต?” ดัสค์ทวนชื่ออย่างครุ่นคิด

“พีชาฆ่าถูกลักพาตัวที่หน้าศูนย์วิจัยอาหารและยาแบรดรีอกเมื่อประมาณสักครึ่งชั่วโมงที่แล้ว หัวหน้าเมดเดอร์แจ้งว่ายังไม่ได้รับรอยของคนร้าย และพายด์สันนิษฐานว่า เรื่องนี้ต้องเกี่ยวกับ...”

“ผู้ใช้เวทมนตร์” ดัสค์ตอบขึ้นทันทีด้วยสีหน้านิ่งสงบ

แอมมีมองหน้าคู่หมั้นอย่างงง ๆ ว่าเขาเดาถูกได้อย่างไร

ในขณะที่ท่านหญิงเกรซคิดในใจว่า ‘นี่ก็เป็นอีกคนที่ให้อารมณ์เหมือนพายด์’ ทำให้คนสองคนที่อยู่ใกล้แอมมีที่สุดจึงเป็นคนที่มีลักษณะเหมือนกันขนาดนี้นะ จำได้ว่าเมื่อปีที่แล้วเธอเคยถามแอมมีว่า

‘แล้วเธอสนใจใครมากกว่ากันล่ะ คนไม่โกหกแต่ไม่พูดความจริง หรือคนที่ไม่พูดอะไรเลย’

ตอนนั้นเธอจำได้ว่าแอมมีตอบว่า

‘เรื่องนั้นก็ขึ้นอยู่กับว่า...ใครทำให้ฉันสนใจมากกว่ากัน’

จากคำตอบในตอนนั้น และสิ่งที่แอมมีแสดงออกในตอนนั้น ทำให้มอลลีย์รู้แล้วว่า พายด์ โรเซล เก่งแค่ไหน เธอจับจุดนิสัยแอมมีได้ดียิ่งกว่าใคร ๆ เพราะ

เพียงเวลาแค่ปีกว่า ๆ ฟายด์ก็สามารถทำให้ตัวเองน่าสนใจน้อยลง โดยที่แอมมีไม่ทันรู้ตัวด้วยซ้ำ

“ฉันอยากกลับมาโค่นาเดียนี่ ตาแก่พาพวกเราไปนะ” เสียงแอมมีดังขึ้น

“แจ้งเรื่องนี้ให้เดรกเกอร์หัวหน้าเผ่ารู้แล้วหรือยัง” ดัสค์ถามพลางปรายตาไปที่เวลคิน

แอมมีจึงรีบร้องชัดขึ้นว่า “ไม่ได้ นี่เป็นเรื่องภายในของเดอลาเรีย เดรกเกอร์ไม่เกี่ยว”

“แม้มีผู้ใช้เวทมนตร์มาเกี่ยวข้องด้วยอย่างนั้นหรือ” ดัสค์สวนกลับเสียงเรียบ เหมือนไม่สนใจอาการร้อนรนของแอมมี

“เธอยังไม่รู้ถึงความสามารถของฝ่ายตรงข้ามเลยใช่ไหม แอมมี ที่สำคัญหากฝ่ายนั้นมีจำนวนมาก ลำพังแค่พวกเธอจะสู้เขาไหวหรือ” ดัสค์ให้เหตุผล แต่ก็ถึงกับอิงไปกับเหตุผลที่อีกฝ่ายยกขึ้นมาได้ว่า

“ฉันสู้ไม่ไหว แต่นายสู้ไหวนี่”

เงียบ... ไม่มีคำพูดอะไรหลุดออกมาจากคนปากหนัก หรือแม้แต่คนอื่นทั้งห้องก็เช่นกัน คงมีแต่บาเบลเท่านั้นที่ติดนิ้วตั้งเป้าอย่างชอบใจทันทีที่แอมมีโต้กลับด้วยคำพูดที่ทุกคนคาดไม่ถึง

“นี่ไง วิธีทำให้พ่อมดมังกรเงียบ ด้วยสัญชาตญาณของแอมมีย่อมรู้อยู่แล้วว่าต้องทำยังไง” บาเบลคิดอย่างชอบใจ

“นะ ตาแก่ พาพวกเรากลับมาโค่นาเดียน้อย พี่ซาซ่าถูกลักพาตัวไปก็ถือเป็นความผิดของนายด้วย ไหนนายบอกว่าหน้าที่ของนายคือคุ้มครองพวกเราไง” แอมมีกระตุกชายแขนเสื้อของชายหนุ่มเบา ๆ ขณะพูดพร้อมกับเงยหน้าขึ้นสบตาเขาอย่างคาดหวัง

“หน้าที่ของฉันคือ คุ้มครองเดรกเกอร์ของมังกรหัวหน้าเผ่าต่างหาก” ดัสค์คิดและอยากจะโต้กลับไปอย่างนั้น แต่ด้วยวิธีการขอร้องของเด็กสาวทำให้เขาหยุดคำพูดนั้นเอาไว้ ก็รับข้อตกลงนั้นไปแล้วนี่นะ การที่เขายอมทำตามที่เขาขอโดย

42 เดอ: เดรกเกอร์ สตอรี่ เล่ม 4 ตอน น้ำพุแห่งความเป็นตาย

ไม่สนใจกฎระเบียบจะถือว่าทำตามข้อตกลง ‘ลองมีความรัก’ ของเธอหรือเปล่า?

ดั๊สค์ถอนหายใจเล็กน้อย ก่อนจะตอบว่า

“ได้...แต่มีข้อแม้หนึ่ง”

แบกที่ไม่ได้รับเชิญ

‘ได้...แต่มีข้อแม้นะ’

แอมมีทวนคำพูดของดัสค์ในใจ ความเงิบเริ่มก่อตัวขึ้นช้า ๆ ภายในห้อง ไม่มีใครเคยสังเกตเลยว่า ดัสค์ พอร์เทล เปลี่ยนไปแล้วตั้งแต่ได้เจอแอมมี เพราะไม่ว่าเมื่อไร ดัสค์ พอร์เทล ก็คือ ดัสค์ พอร์เทล ผู้แสนเงิบขริม เย็นชา ไร้อารมณ์ และไร้สัญญาณของการมีชีวิตอยู่เสมอ เหมือนอย่างที่แอมมีให้ฉายาว่า ‘ผีดิบ’ แต่เพียงคำพูดนี้ประโยคเดียว ท่านหญิงน้อยทั้งห้องก็พลันได้รู้ตัวว่า ผีดิบของแอมมี คนนี้เริ่มจะกลายเป็นคนแล้ว

“ข้อแม่? นายมี...” ยังไม่ทันที่แอมมีจะพูดจบ เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น ดวงตาของเด็กสาวทั้งสี่และคาเมร่าเบิกกว้างขึ้น แต่เสียงเพียงเล็กน้อยก็เล็ดลอดเข้าโสตประสาทของแอมมีก็ทำให้หญิงสาวรีบคว้ามือชายหนุ่มลากเข้าไปในห้องนอนของเธอ แล้วปิดประตูห้องพร้อมกับพยักหน้าให้คาเมร่าซึ่งเดินไปรอที่หน้าประตูอยู่แล้วให้เปิดออกได้

“แอมมี” เสียงเคียดของพี่ชายคนโตของแอมมีดังขึ้นทันทีที่ประตูเปิดออก พร้อมกับคนตัวสูงที่เดินตรงมายังน้องสาวอย่างเป็นห่วง

วินาทีที่เห็น พาเรซ คาเลอกูล เดินเข้ามานี่เอง ถ้วยน้ำชาทั้งสามและอัลฟาเดลจึงเข้าใจในสิ่งที่แอมมีทำเมื่อครู่ การที่พวกเธอทั้งหมดรวมตัวกันอยู่ใน

ห้องของเลตินนอร์ตอลน่าจะไม่แปลกหรอก แต่ในยามวิกาลอย่างนี้หากมีคนเห็นชายหนุ่มอยู่ในห้องนี้ด้วยละก็ไ้เป็นเรื่องใหญ่แน่ แม้ชายหนุ่มคนนั้นจะเป็นคู่หมั้นของว่าที่กฤสตรีนอันดับหนึ่งก็เถอะ เพราะนั่นหมายถึงการลักลอบพบกัน และนำไปสู่ข่าวอันน่าเสื่อมเสียอีกมากมายก่ายกอง

“พี่พาเรชมืออะไรหรือคะ” แอมมีถามพร้อมส่งยิ้มซึ่งไม่ค่อยเต็มทีนักให้พี่ชาย

แอมมีนึกตำหนิตัวเองที่กลบเกลื่อนสีหน้ายามจุกจุกอย่างนี้ได้ไม่ดีนัก นั่นเพราะคนตรงหน้าเป็นพี่ชายของเธอเอง และจากสีหน้ากับแววตาของพี่ชายก็บ่งบอกว่าเป็นห่วงเธอมาก ดังนั้นเธอจึงไม่สามารถตีหน้าระรื่นได้อย่างสบายใจกับเขาได้ ทั้งที่เธอเคยทำได้เนียนกว่านี้

“พี่ได้ยินว่าซาซ่าหายตัวไป” พาเรชเอ่ยขึ้นขณะมองมาที่แอมมีอย่างกังวล

“พี่...”

“ทำไมคุณถึงรู้” ท่านหญิงเกรซถามแทรกแอมมีขึ้นอย่างสงสัย

ดวงตาสีเขียวมรกตของพาเรชเหลือบไปมองเป้าหมายของเขา ก่อนจะกวาดสายตาไปตามใบหน้าของเด็กสาวที่เหลื่ออย่างรวดเร็ว เพื่อดูปฏิกิริยาของแต่ละคน โดยไม่มีใครสังเกตเห็น

‘มีบางอย่างผิดปกติ’ พาเรชคิดในใจ พวกเธอน่าจะตกใจและตื่นตระหนกมากกว่านี้สิ นี่ไม่ใช่เหตุการณ์ปกตินะ แต่ทำไมสีหน้าของทุกคนกลับดูเหมือนว่ารู้และคิดหาทางออกเรื่องนี้ได้แล้ว หรือว่าทางเดอลาเรียแจ้งเบาะแสมาแล้วนะ

ปากไวเท่าความคิด พาเรชก็มองหน้าน้องสาวและถามว่า

“เดอลาเรียได้ข่าวของซาซ่าแล้วหรือ”

แอมมีขมวดคิ้ว ไม่เข้าใจคำถามของพี่ชาย ก่อนจะส่ายหน้าเป็นคำตอบ และนั่นยิ่งทำให้พาเรชทวีความสงสัยมากขึ้น

‘มีบางอย่างแปลก ๆ เด็กสาวพวกนี้มีเรื่องอะไรที่ปิดบังเราอยู่นะ’

“พี่พาเรชรู้ได้ไงคะว่าพี่ซาซ่าหายตัวไป เดอลาเรียน่าจะยังไม่แถลงข่าวออก

มาในตอนนั้น” แอมมีถาม

พาเรชถอนหายใจและเหลือบตาไปมองท่านหญิงเกรซเล็กน้อย แล้วพูดขึ้นว่า

“พี่ให้เซตจัดคนคอยคุ้มครองน้องอีกชุด เอ่อ...ทั้งน้องและถ้วยน้ำชาทั้งสี่รวมทั้งอัลด้วย”

“คุ้มกัน? ทำไมคะ ก็ในเมื่อ...” แอมมีเอ่ยขึ้นอย่างงง ๆ แต่พูดยังไม่ทันจบพาเรชก็พูดแทรกขึ้น

“เมื่อคืนน้องหายไปไหนมา”

คำถามเดียวของพี่ชายทำเอาแอมมีอึ้งไป ในสมองเต็มไปด้วยข้ออ้างมากมาย แต่กลับพูดออกมาไม่ได้ เพราะเธอไม่อยากจะโกหกคนที่ได้ชื่อว่าเป็นคนในครอบครัวตัวเอง แต่เธอก็ไม่อยากจะให้มีคนรู้เรื่องนี้มากขึ้นอีก แอมมีจึงได้แต่ทำเป็นใจดีสู้เสือตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงปกติ โดยไม่ได้หันไปมองท่านหญิงเกรซที่กำลังจะตอบแทนว่า

“เมื่อคืนหนูก็อยู่ในห้องพักสิคะ” แอมมีตอบเสียงซื่อ

ในขณะที่ท่านหญิงเกรซหลับตาลงราวกับโลกทั้งใบได้แตกสลายไปแล้ว ‘ไม่รอดแน่ ๆ แอมมี’ หญิงสาวคิด

“อย่าโกหกพี่ แอมมี” พาเรชเอ่ยเสียงเข้มพร้อมจ้องตาแอมมีเขม็ง

เป็นครั้งแรกที่แอมมีได้เห็นอีกด้านของพี่ชายคนโตของเธอ พาเรช คาเลอกูลปกติจะเป็นคนขี้เล่นและช่างเอาอกเอาใจ แต่พี่พาเรชในวันนี้กลับดูขึงขังและเข้มงวดจนน่ากลัว

“พี่...เอ่อ หนู...” แอมมีเกิดภาวะติดอ่างขึ้นอย่างกะทันหัน และไม่รู้จะแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าได้อย่างไร จะหันไปสบตาใครในตอนนั้นก็ดูจะเป็นการสร้างพิรุณมากขึ้น

“แอมมี”

พาเรชเอ่ยชื่อเธอด้วยน้ำเสียงนิ่ง นั่นยิ่งทำให้เด็กสาวที่ไม่เคยกลัวใครยิ่ง

ร้อนรน หากเป็นเมื่อก่อน นอกจากแม่แล้ว ไม่มีทางที่จะมีใครมีอำนาจเหนือเธอได้เลย แต่คนตรงหน้าไม่ใช่ ช่วงเวลาที่ผ่านม เธอได้เรียนรู้ว่าคนตรงหน้าสำคัญกับเธอแค่ไหน ความรู้สึกกลัวอะไรบางอย่างทำให้กระวนกระวายมากขึ้น

กลัว...ใช่ เธอกลัวจะสูญเสียความรัก ความเอ็นดูซึ่งพี่ชายที่แสนดีคนนี้มาให้ เธอเสมอไป กลัวทั้งที่ไม่อยากเชื่อว่าเธอเองจะมีความรู้สึกแบบนี้ได้

‘ทำยังไงดี โธ่เอ๊ย...ใครก็ได้ช่วย...’

“เธออยู่กับผม”

ราวกับสวรรค์ตอบรับคำขอของแอมมี และเสียงนั้นก็ดังขึ้นพร้อม ๆ กับที่ร่างบางถูกดึงออกห่างจากพี่ชายของเธอเข้าสู่อ้อมกอดของใครอีกคนที่เพิ่งเปิดประตูห้องนอนเดินออกมา

เป็นครั้งแรกที่แอมมีถูกดึงเข้าสู่อ้อมกอดของดัสค์ด้วยความต้องการของชายหนุ่มเอง และเป็นครั้งแรกของแอมมีเช่นกันที่รู้สึกว่ายอ้อมกอดของตาแก่ก็ไม่ได้เย็นชืดเหมือนอ้อมกอดของผีดิบอย่างที่ควรจะเป็น

‘มันก็อุ่นดีนะ แต่เอ๊ะ...เวลานี้มัน...’ เด็กสาวคิดได้แค่นั้นก็ต้องรีบยกมือดันตัวเองออกห่าง แต่เป็นดัสค์ที่โอบไหล่เธอเอาไว้แน่นราวกับกำลังปกป้องหญิงสาวของตนให้พ้นจากภัยอันตรายทั้งหมด

“คุณดัสค์ พอร์เทล คุณมาอยู่ที่นี่ได้ยังไง” พาเรชถามพลางเหลือบไปมองหน้าเลขานุการของเขา เพียงแค่สบตา เซตก็รู้ทันทีว่าพาเรชต้องการให้เขาตรวจสอบเรื่องนี้อย่างเร่งด่วนที่สุด และโดยที่ทุกคนไม่ทันรู้ตัว ขณะที่ดัสค์เริ่มตอบคำถาม เซตก็ไม่ได้อยู่ที่หน้าประตูอีกแล้ว

“ผมมารับแอมมีไปดูดอกไม้ไฟนอกเมืองนะครับ” ดัสค์ตอบเสียงเรียบไว้ความตื่นเต้นหรือพิรุณใด ๆ

‘นั่นไม่ใช่เหตุผลที่คุณมาอยู่ในห้องนอนน้องสาวผมหรอกนะ’ พาเรชคิด

ถ้าเป็นเวลปกติ พาเรชคงได้กลับไปแบบนั้น แต่ตอนนี้มันไม่ใช่ อะไรบางอย่างในห้องนี้ผิดปกติ และการปรากฏตัวของคู่มั่นของน้องสาวในเวลา

ดูเงินเดือนนี่ยิ่งไม่ปกติเข้าไปอีก

“ในเวลานี้นะเหรอครับ” พาเรชถามพร้อมกับยกมูมปากขึ้นเหมือนจะยิ้ม
นั่นทำให้ท่านหญิงเกรซซึ่งไม่เคยละลายตาจากชายหนุ่มทายาทคาเลอกูล
คนนี้เลยรู้สึกใจหายวาบและร้องในใจอย่างเสียว ๆ ว่า

“ไม่ นะ เขากำลังเริ่มวางแผนอะไรอีกแล้ว”

“ครับ วันก่อนเราออกไปเดินเล่นในงานเทศกาลเล่นไฟ แล้วแอมมีก็ชอบ
การแสดงดอกไม้ไฟชุดหนึ่งมาก ผมเลยจ้างให้ทำขึ้นอีกชุด เพื่อใช้จุดในคืนนี้เป็น
ของขวัญให้เธอก่อนกลับลาโคโน่า เพราะคงไม่บ่อยนักที่แอมมีจะมีโอกาสได้มาเที่ยว
ต่างประเทศอย่างนี้”

ชนลุก...บอกได้คำเดียวว่าตอนนี้แอมมีชนลุกเกรียวเลยละ เธอเคยอยากให้
ตาแก่พูดอะไรยาว ๆ อย่างนี้มาตลอด มันดูละเอียดดีที่ทำให้เขาทำในสิ่งที่ผิดวิสัยของ
ผีดิบใบ้ แต่นี่มันมากเกินไปหรือเปล่า ถึงแม้สถานการณ์จะบังคับก็เถอะ...แอมมีคิด
ขณะหันไปส่งยิ้มให้พี่ชายอย่างรู้งาน ก็คุ้มมันเธออุตส่าห์ลงทุนซื้อดอกไม้ไฟให้
เชียวนะ จะให้เธอทำสีหน้าเป็นอื่นได้ไง

“อ้อ โรแมนติกดีนะครับ งั้นผมขอลองเอาไปใช้บ้างจะได้ไหม” พาเรชตอบ
ด้วยน้ำเสียงอารมณ์ดี

แอมมีและท่านหญิงคนอื่น ๆ มีสีหน้าดีขึ้นเมื่อเห็นว่าพาเรชไม่ตั้งใจสงสัย
อะไรอีก แต่ไม่ใช่ท่านหญิงเกรซ

มอลโลรีน่า เกรซ รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังโดนแซ่แข็ง เพราะสัญญาณเดื่อน
ภัยของเธอตั้งไม่ยอมหยุด สีหน้าแบบนั้น ดวงตาแบบนั้น พาเรช คาเลอกูล ที่เธอ
รู้จักกำลังหลอกล่อให้ทุกคนหลงเชื่อว่าเขาเลิกสงสัยเรื่องทั้งหมด แต่เปล่าเลย
มอลลีรู้อยู่เต็มอกว่าเขาต้องกำลังวางแผนอะไรสักอย่าง ก็ในเมื่อเขาได้อยู่แล้วว่า
พวกเธอหายตัวไปจริง เรื่องอะไรเขาจะเชื่อว่าเมื่อวานแอมมีอยู่กับดัสค์ละ แล้วอีก
อย่าง การปรากฏตัวของดัสค์ในเวลาที่ไม่สมควรอย่างนี้ ยิ่งทำให้อิตาบ้าพาเรช
สงสัยมากขึ้นไปอีก

‘จะทำยังไงดีนะ’ มอลลี่คิดอย่างว่าุ่นใจ ในขณะที่โรเอลมองเดรกเกอร์ของเขาอย่างเข้าใจ

โรเอลเองก็เฝ้ามองมนุษย์คนนี้อย่างนานพอสมควร และพอดูออกว่าพวกเขาคงถูกผู้ชายคนนั้นจับได้ในไม่ช้า แต่ไม่รู้ว่าเพราะอะไรโรเอลกลับคิดว่าบางทีอาจเป็นเรื่องดีก็ได้ถ้า พาเรช คาเลอกูล จะรู้เรื่องนี้เพิ่มขึ้นอีกสักคน

‘มนุษย์คนนี้น่าสนใจมากทีเดียว บางทีเขาอาจจะรู้อะไรบางอย่างที่พวกเราไม่รู้ก็ได้’ โรเอลคิด

ดัลค์พยักหน้ารับคำขอของพาเรชและพูดว่า “ครับ หากคุณต้องการอย่างนั้น” ก่อนจะคลายอ้อมแขนแล้วลดระดับมือลงมาโอบเอวแอมมี่เอาไว้ ในขณะที่สายตาของดัลค์ไม่ได้ละไปจากดวงตาที่เปล่งประกายประหลาดของ พาเรช คาเลอกูลเลย

เด็กหนุ่มคนนี้มีดวงตาที่ดี และดูฉลาดเฉลียวมาก บางทีการแก้ตัวอย่างจุกๆ ในครั้งนี้อาจจริงเขาได้เพียงช่วงเวลาสั้นๆ แต่ไม่ตลอดไปแน่ อีกไม่นานเด็กคนนี้ก็จะต้องหาทางหลุดคุ้ยอีก บางทีเขาน่าจะ...

“เมื่อวานหนูไปเดินเล่นในเมือง แล้วบ่นอยากจะทำดอกไม้ไฟอีกนะค่ะ” แอมมี่รีบเสริม เพื่อให้พี่ชายหายสงสัยเรื่องการหายตัวไปของเธอ

“นั่นหรอ ไปกันทั้งหมดนี่เลยหรอ” พาเรชรับมุกพร้อมตั้งคำถามกลายๆ

“ค่ะ ทั้งหมดเลย” แอมมี่ตอบรับด้วยรอยยิ้ม

“อืม แต่ก็น่าแปลกนะที่ประชาสัมพันธ์ของพี่กลับไม่เห็นกลุ่มของเธอออกไปเลยนะ แอมมี่ เธอออกจากโรงแรมไปได้ยังไงหรอ”

คำถามนี้จึงลงพร้อมกับดวงตาเปล่งประกายของพาเรชที่กวาดไปสบตาเด็กสาวทุกคน ก่อนจะมาหยุดที่ใบหน้าท่านหญิงเกรซอย่างคนที่ถือไฟเหนือกว่า ซึ่งเขารู้ดีว่าอีกฝ่ายก็รู้ด้วยว่าเขาถือไฟเหนือกว่าแค่ไหน

‘เท่านั้นแหละ เกรซที่รัก เธอควรจะเล่าความลับของเธอออกมาได้แล้ว’ พาเรชคิด

“คุณยังไม่ได้อตอบคำถามของดิฉันว่าคุณรู้เรื่องพี่ซาซ่าได้ยังไง” ท่านหญิงเกรซถามชัดขึ้นพร้อมกับเดินมาเผชิญหน้ากับพาเรซ ขณะที่ส่งกระแสจิตไปยังโรเอลว่า

‘โรเอล เดียวฉันจะตั้งนายนี้ออกไปจากห้อง ฝากบอกแอมมีว่าให้ไปกับดัลส์สองคนก่อน เรื่องพี่ชายเขาเดี๋ยวฉันจัดการเอง’

‘แต่ว่า...’

‘ปล่อยไว้อย่างนี้ไม่ได้หรอก ทำตามทีบอกนะ’

“ผมว่าผมตอบไปแล้วนะ” พาเรซเอ่ยด้วยน้ำเสียงกั้วหัวเราะ

‘ในที่สุด เกรซของเราก็ออกโรงเองแล้ว แต่ในสถานการณ์แบบนี้ ดูเหมือนเธอจะเสียเปรียบไปหน่อยนะ สาวน้อย’

“คุณตอบเพียงว่า คุณจัดคนของคุณตามคุ้มครองพวกเรา แต่ยังไม่ได้อบอกเหตุผลว่าทำไมถึงทำอย่างนั้น และทำตั้งแต่เมื่อไร”

“เหตุผลและเวลาสำคัญมากนักเธอ” พาเรซย้อนถามอย่างช้า ๆ ในขณะที่ทุกคนไม่เข้าใจว่าเขาทำอะไร โดยปกติใครก็ตามที่โดนพื้มอลลีซั๊กฟอกไม่เห็นมีใครช้าออกสักคน

“ก็ไม่เชิงหรอกค่ะ ไม่ว่าเหตุผลของคุณคืออะไรก็คงไม่เกี่ยวกับพวกเรา มันเป็นเรื่องที่คุณจะใช้เงินของคุณหรือคนของคุณอย่างไรก็ได้ แต่สิ่งสำคัญที่สุดต่อพวกเราในเวลานี้ก็คือ คุณมีข้อมูลที่เป็นประโยชน์กับเรามากแค่ไหนต่างหาก หากคนของคุณให้ความคุ้มครองพวกเราในเวลาที่นานพอ เดอลาเรียก็จะขอบคุณมาก หากคุณจะมอบข้อมูลหรือร่องรอยที่ได้ให้เรา” ท่านหญิงเกรซร้ายยาวโดยจงใจเลือกใช้คำที่ไม่จำเป็นเพื่อดึงความสนใจชายหนุ่มพร้อมกับเดินเข้าไปใกล้เขา

“หากไม่รังเกียจ ดิฉันก็ขอเชิญคุณไปพบหัวหน้าเมดเดออร์ฝ่ายรักษาความปลอดภัยของที่นี่ด้วยกัน”

“ท่านหญิงคะ...” คาเมร่าตั้งใจจะห้าม เนื่องจากเธอเพิ่งบอกไปเมื่อครู่นี้เองว่า ท่านหญิงทั้งห้าไม่ควรออกจากห้องนี้โดยเด็ดขาด

“เธอจะนำทางใช้ไหม คาเมร่า” ท่านหญิงเกรซตัดบท

ดวงตาของมอลลี่ที่มองไปทางคาเมร่าทำให้เมดเดออร์สาวปฏิเสธไม่ได้ เธอจึงหันไปสบตาฟายด์เหมือนต้องการจะฝากให้ช่วยดูแลท่านหญิงทั้งหมด ก่อนจะเล่นตามแผนท่านหญิงเกรซ โดยพายมือไปทางประตูแล้วพูดขึ้นว่า

“ท่านหญิงเกรซ ท่านชายคาเลอกูล เชิญทางด้านนี้ค่ะ”

ท่านหญิงเกรซมองสบตาพาเรชเล็กน้อย แล้วออกเดินนำหน้าไป พาเรชมองตามแผ่นหลังตรงแนวนั้นอย่างนึกขำ ‘ในเมื่อคุณอยากให้ผมไปกับคุณ ผมก็จะไป ไม่ใช่ผมจะรามือจากเรื่องนี้หรอกนะ เกรซ แต่เป็นเพราะนี่เป็นครั้งแรกที่คุณชวนผมให้ไปไหนสักแห่งกับคุณด้วยความตั้งใจของคุณเองต่างหาก แม้ว่าการชวนครั้งนี้จะไม่ได้เกิดในสถานการณ์ปกติก็ตาม’ พาเรชคิดอย่างอารมณ์ดี แล้วเดินตามท่านหญิงเกรซกับคาเมร่าไปอย่างว่าง่าย

ฟู! “นายคิดว่าพี่พาเรชจะเชื่อเราไหม” แอมมีถอนหายใจเสียงดังพร้อมกับถามขึ้น

“เขาไม่เชื่อเราหรอก เพียงแต่เขายังหาเหตุผลที่จะไม่เชื่อไม่ได้ต่างหาก” ดัสค์ตอบในขณะที่ปล่อยมือที่โอบเอวแอมมีออก

แอมมีรู้สึกอายขึ้นมาเล็กน้อย ความจริงเธอต้องเป็นฝ่ายที่บอกให้เขาริบเอามือออกจากตัวเธอไม่ใช่เธอ แต่นี่กลับเป็นเขาที่ทำก่อน บ้าจริง แอมมี

“มอลลี่บอกให้ท่านดัสค์กับแอมมีไปก่อนครับ เธอจะรั้งคุณพาเรชเอาไว้ ผมขอตัวตามมอลลี่ไปก่อนนะครับ” โรเอลเอ่ยขึ้นก่อนจะหายตัวไป

“ถ้าพี่พาเรชกลับมาแล้วไม่เจอฉัน จะทำไงล่ะ” แอมมีถามกลับทั้งที่รู้ว่าจะไม่ได้อำนาจแล้ว

ฟายด์จึงตอบแทนโรเอลว่า “เมื่อถึงตอนนั้นเดี๋ยวฉันจัดการเอง แต่ตอนนี้พี่ช่าสำคัญกว่านะ แอมมี”

“เอางี้ก็ได้ ตาแก่ งั้นเราไปกันเถอะ” แอมมีพูดพลางหันไปหาดัสค์ซึ่งกำลังมองฟายด์ด้วยสายตาสงสัย แอมมีคิดว่าสายตาแบบนี้น่าจะเรียกว่าสงสัยนะ

แม้ว่ามันจะไม่ต่างจากสายตาทักษะของเขาที่เธอเคยเห็นก็เถอะ

“เธอยังไม่ได้ฟังชื่อแม่ของฉันเลยนะ” ดัสค์เอ่ยขึ้นเมื่อทั้งคู่เดินมาหยุดที่ประตูกระจก ขณะที่เวลคินกับทินเซลพุ่งตัวออกไปถลาบินอยู่ข้างนอกแล้ว

แอมมีมองหาแสงสีทองประกายที่เกาะอยู่บนหลังมังกรสีดำสนิทอย่างตั้งใจ ก่อนจะตอบขณะกระโดดลอยตัวพร้อมกับดัสค์ขึ้นสู่หลังของเวลคินว่า

“จะชื่อแม่อะไรฉันก็รับทั้งนั้นแหละ ตาแก่นี้ นี่มันเวลาฉุกเฉินนะ ยังไงฉันก็ต้องไป...”

นั่นคือเสียงสุดท้ายที่คนทั้งห้องได้ยิน ก่อนที่แอมมีกับดัสค์จะหายลับไป เมลก็กับอัลฟาเดลวิ่งออกไปที่ระเบียง เพื่อดูประกายสีทองที่ห่างออกไปเรื่อย ๆ ก่อนจะหันมาหาฟายด์แล้วพูดขึ้นว่า

“ให้แอมมีไปกับคุณดัสค์สองคนอย่างนี้คงไม่เป็นไรนะ ฟายด์”

ฟายด์ยิ้มเล็กน้อยพร้อมกับพูดขึ้นว่า “ถ้าจะมีใครสักคนสามารถทำร้ายแอมมีในเวลาที่อยู่กับ ดัสค์ พอร์เทล ได้ละก็ ก็คงเป็น ดัสค์ พอร์เทล เองนั่นแหละ เมลก็”

เมลก็หันไปมองหน้าอัลฟาเดลอย่างงง ๆ ก่อนจะยิ้มออกมาเมื่อเริ่มเข้าใจความหมายที่เพื่อนผู้ใช้เวทมนตร์ของพวกเขาบอก ในขณะที่ฟายด์นั้นล้วงเอาสร้อยนาฬิกาออกมาจากกระเป๋ากระโปรงแล้วพูดต่อว่า

“เมลก็ อัล เบล แพร์ มานี่ลี”

มังกรน้อยสองตัวซึ่งนั่งอยู่ใกล้ฟายด์มากกว่าหันมาตามเสียงของฟายด์ ขณะที่เด็กสาวอีกสองคนก็เดินเข้ามาใกล้

ฟายด์ยิ้มน้อย ๆ พร้อมกับกดปุ่มเม็ดมะยมที่อยู่ตรงขอบเหนือฟานาฬิกา ฟานาฬิกาเปิดออกเผยให้เห็นหน้าปัดนาฬิกาที่ไร้ซึ่งตัวเลขหรือตัวอักษรใด ๆ เป็นหน้าปัดนาฬิกาที่แสนประหลาด เพราะตรงตำแหน่งที่ควรมีตัวเลขบอกเวลากลับแทนที่ไว้ด้วยอักขรณีสีดำประกายม่วง

“นาฬิกานี้ มัน...หรือว่าฟายด์คือ...” บาเบลเงยหน้าขึ้น ดวงตากลมโตะสบตา

ฟายด์ ปากจิ้มลิ้มที่มักเอ่ยถ้อยคำเสปสนั้นนั้นอ้ากว้างขึ้น และกำลังจะเปล่งเสียงบอกสิ่งที่คิดอยู่ในใจออกมา แต่แล้วกลับต้องรีบกลืนคำพูดพวกนั้นเข้าไป เพราะเจ้าของนาฬิกาขีบตาสี่ประหลาดส่งสัญญาณให้เธออุบเรื่องที่ยากพูดไว้

‘ก็ได้ ถ้าเธอต้องการอย่างนั้น’ บาเบลตอบกลับไปทางสายตา ซึ่งแน่นอนอีกฝ่ายก็ส่งสายตาขอบคุณมาให้เธอก่อนจะพูดกับคนทั้งสี่ว่า

“ฉันจะต้องสร้างภาพมายาว่าแอมมีกับท่านดัสค์ยังอยู่ในห้องนี้ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องยืมพลังของเธอทั้งสองนะจ๊ะ เบล แพร์”

“โอ ไม่นะ นายก็ไม่อยากทำอย่างนั้นใช่ไหม แพร์” บาเบลเริ่มโวยวายตั้งแต่ฟายด์ยังพูดไม่จบ ทำให้เดรกเกอร์สองคนที่เหลือเริ่มงงกับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น

“ถ้ามันจำเป็นนะจ๊ะ” แพร์เรลตอบด้วยความสุขุมเช่นเคย นั่นทำให้บาเบลแบะปากอย่างหมดอารมณ์ อีตานั้นก็เป็นอย่างนี้ตลอด ถึงได้เกลียดมังกรไฟ เฮอะ! พวกชอบสร้างภาพ

“พี่ฟายด์จะให้เบลกับแพร์ทำอะไรหรือคะ” อัลฟาเดลถาม

ฟายด์ยืมขณะหันไปหยิบสร้อยนาฬิกา แล้วสะบัดเล็กน้อยไปทางมังกรทั้งสองพร้อมกับพูดเป็นเชิงสั่งว่า

“เมลก็ อัล เชื่อมต่อพลังสิจ๊ะ”

เมลก็กับอัลฟาเดลรีบทำตามที่ฟายด์บอกแทบจะทันที ผลก็คือ เมื่อเกล็ดสีทองที่พุ่งออกมาจากการสะบัดสร้อยนาฬิกากระทบกับไอพลังที่พุ่งออกจากตัวมังกรของพวกเธอ ร่างของบาเบลกับแพร์เรลก็ขยายขึ้นและเปลี่ยนรูปร่างอย่างรวดเร็ว ไม่นาน ร่างของบาเบลกับแพร์เรลก็กลายเป็นแอมมีกับดัสค์ เมลก็กับอัลฟาเดลเพิ่งมองการเปลี่ยนแปลงนั้นอย่างตะลึงจนตาค้าง เหมือนมาก ๆ เหมือนจนแทบแยกไม่ออกเลยว่าใครคือตัวจริง ใครคือตัวปลอม

ในขณะที่แพร์เรลเดินไปส่องหน้าที่กระจกเงาเพื่อตรวจสอบความเรียบร้อยของการปลอมตัวพร้อมกับปรับสีหน้าให้คล้ายกับดัสค์ให้มากที่สุด บาเบลก็ยกมือขึ้นถูหน้าตัวเองซึ่งเหมือนแอมมีราวกับแกะอย่างชัดใจ ก่อนจะถอนหายใจออกมา

อย่างหมดอารมณ์

“ยอดไปเลยพายด์ เธอทำได้ไงเนี่ย” เมลก็ร้องออกมาอย่างตื่นเต้น

“ก็ไม่ง่ายไม่ง่ายไปกว่าการที่พวกเธอประสานพลังหรือก๊ะ ว่าไงบาเบล พอใจไหมจ๊ะ” พายด์ถามยิ้ม ๆ

“พอใจอะไรอ๊ะ ฉันไม่อยากเป็นยายเด็กหุปีศาจคนนี้นี่นา” บาเบลตอบหน้าอยู่ เธอไม่ชอบมนตร์แปลงร่างนี้เลย ใช้กับมนุษย์มันก็ดีอยู่หรอก แต่พอมาใช้กับมังกรพลังของมังกรดันไปลอกเลียนความสามารถทางร่างกายของร่างคนที่พวกเขาแปลงตัวสวมรอยมาด้วยนะสิ

“โอ้ย ปวดหูชะมัด ยายเด็กนี่อยู่มาได้ไงนะ” บาเบลบ่นกับตัวเองเบา ๆ กลัวอัลฟาเดลจะได้ยินแล้วจะว่าเธอไม่มีมารยาทอีก เธอไม่ใช่ไม่มีมารยาทสักหน่อย แค่พูดไปตามที่คิดเท่านั้นเอง

“แต่เป็นแอมมีแล้วจะสั่งอะไรในโรงแรมนี่มากินก็ได้ล่ะ” พายด์พูดยิ้ม ๆ

บาเบลซึ่งเดินไปที่โทรศัพท์แล้วตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้หันมาตอบขณะยกหูโทรศัพท์ขึ้นว่า

“นั่นดูเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับการเป็น แอมเบอร์รี แคลร์ ในตอนนี้แล้วละ”